

David Pratt
A tizenkét szent bolygó (2007)
Fordította: Szabari János, 2012

Tartalom

1. Ósi kultúrák.....	1
2. A szent bolygók.....	4
3. A Mars/Merkúr vita.....	6
4. A bolygók kora.....	9
5. A bolygók jellemzői.....	12
1. melléklet: A Vulkan keresése.....	17
2. melléklet: Lilith és a második hold.....	20
3. melléklet: Hangok felfedezettlen bolygókról.....	24
Rövidítések.....	28

1. Ósi kultúrák

A régiek hét szent bolygója a következő: Szaturnusz, Jupiter, Mars, Vénusz, Merkúr, valamint a Nap és a Hold.¹ A Nap és a Hold természetesen nem bolygók a fogalom szokásos értelmében, de egy földközponitú nézőpontból mindhét égitest úgy látszik, hogy a Föld körül kering. A teozófia úgy magyarázza, hogy a Nap és a Hold valójában két rejtett bolygó helyettesítője, ezek közül az egyik a Merkúr és a Nap között, a másik pedig a Hold közelében van.

Az Uránuszt, a Neptunuszt és a Plutót rendre 1781-ben, 1846-ban és 1930-ban fedezték fel. 2006-ban a Plutót lefokozták a „törpe bolygó” kategóriába.² Gyakran mondják, hogy az ősi kultúrák nem utalnak ezekre a bolygókra, mert nem könnyen láthatók pusztán szemmel, és ezért nem ismerték ezeket. H. P. Blavatsky ehhez megjegyzi:

Az a mostanra általánossá vált tévedés, hogy az ősi népeknek csak hét bolygó ismeretét tulajdonítják csak azért, mert nem említenek többet, okkult tanításaik általános figyelmen kívül hagyásán alapul. A kérdés nem az, hogy tudatában voltak-e vagy sem a később felfedezett bolygók létezésének, hanem az, hogy a négy exoterikus és a három titkos nagy istenség – a csillag-angyalok – irányába mutatott tiszteletüknek nem volt-e valamilyen különleges oka. Az író bátorodik azt mondani, hogy volt ilyen ok, ez pedig a következő. Ha ismertek is annyi bolygót, amennyit mi most (és ezt a kérdést nagyon nehéz lenne jelenleg

---

¹ „Bolygói láncunk hét bolygóját hasonlóképpen gyakran hívták a régiek a hét szent bolygónak”. (FEP 541).

² Ugyancsak a törpe bolygók közés sorolják a Ceres-t (a legnagyobb égitest az aszteroida övezetben a Mars és a Jupiter között) és az Eris-t (a Kuiper övben, a Plutón túl található égitest).

bárhogyan is eldönteni), de vallási szertartásaik akkor is csak héttel voltak kapcsolatosak, mert ez a hét áll közvetlenül és különleges módon összeköttetésben a földünkkel.³

A hét bolygó nem azért korlátozódik erre a számra, mert a régiek nem ismerték a többi, hanem egyszerűen azért, mert ezek voltak a hét *Logosz* kezdeti vagy őseredeti *házai*. Felfedezhetnek még kilenc vagy 99 további bolygót – ez nem változtatja meg a tényt, hogy egyedül ez a hét szent.⁴

Más írókhoz hasonlóan HPB azt mondja, hogy a korábbi civilizációk ténylegesen több bolygót ismertek: „Még ha a Napot és a Holdat kivesszük a számításból, akkor is úgy tűnik, a régiek hét bolygót ismertek. Mennyit ismerünk mi eddig, ha kivesszük a Földet és a Holdat? *Hetet*, és nem többet. Hét elsődleges vagy alavető bolygó, a többi inkább *kisbolygó*, mint bolygó”.⁵

Egy másik bizonyíték arra, hogy a régi beavatottak *hét*nél több bolygót ismertek, a Vishnu Purana II. könyv, XII. fejezetében található, ahol a Dhruva-hoz (a Sarkcsillaghoz) rögzített kocsikat leírva Parasara „a KILENC bolygó kocsijairól” beszél, amelyek légi kötelekkel vannak kikötve.⁶

A hét szent bolygó és a Föld egy különleges hierarchiát alkot a Nap-birodalmon belül, mert ezek eredetükben és rendeltetésükben szorosan összekapcsolódnak. Ezek együtt alkotják a régiek szent Nyolcasságát.⁷ A teozófia szerint valójában 12 szent bolygó van. A régiek is néha utaltak a 12 spirituális bolygóra vagy rektorra, amiket a 12 tanácskozó istenként ismertek, az etruszk-római nyelvben pedig „consentes dii-nek”, „jövőhágyó vagy együttműködő isteneknek” nevezték őket.⁸

A régiek a hét bolygót a következő sorrendbe rendezték: Szaturnusz, Jupiter, Mars, Nap, Vénusz, Merkúr, Hold. Ezt a sorrendet a geocentrikus sugaruk alapján határozták meg, vagyis a relatív idő alapján, amelyet elfoglaltak a szemmel látható Föld körüli keringésük során, tehát 30 év, 12 év, 2 év, 1 év, 7 hónap, 3 hónap és 1 hónap.⁹

A hét napjainak sorrendjét az alábbiak szerint határozzák meg. Képzeld el, hogy egy adott nem első órája a Szaturnusz uralma alatt áll. Minden további óra a következő bolygó irányítása alá tartozik. Ezért a 8. a 15. és a 22. órákat ismét a Szaturnusz uralja. A 24. óra a Mars irányítása alatt áll, és a következő nap első óráját a Nap uralja: a Szaturnusz-napot (Saturday – szombat) ezért a Nap-nap (Sunday – vasárnap) követi. Ugyanezzel az eljárással határozhatjuk meg a hét további öt napját.¹⁰ A hetünk napjainak sorrendje és elnevezése ezért az ősi asztrológián alapul. Továbbá: „ugyanígy működött Indiában, Észak-Európában és

---

³ SD 1:574. lábjegyzet.

⁴ SD 2:602. lábjegyzet. Origenész egyházatyja tanúsítja azt a tényt, hogy a gnostikusok a rektorokat összekapcsolták a hét szent bolygóval: Ildabaoth-ot a Szaturnusz szellemével, Eloí-t a Jupiterével, Sabao-t a Marséval, Adonai-t a Napéval, Orai-t a Vénuszéval, Astaphai-t a Merkúréval és Iao-t a Holdéval (SD 1:577, Isis 2:294, Geoffrey A. Barborca: *The Divine Plan*, TPH, 1964, 414).

A hét szent bolygóval összekapcsolt istenségek görög nevei a következők: Kronos, Zeus, Ares, Phoebus, Aphrodite, Hermes, Semele. Gyakran latin neveiket is említik őket: Szaturnusz, Jupiter, Mars, Apollo (Nap), Vénusz, Merkúr, Diana/Luna (Hold) (*The Divine Plan*, 413).

⁵ SD 1:575. lábjegyzet, lásd még: 1:99-100. Ez a kijelentés még mindig helyes most, hogy a Plutót lefokozták.

A régieknek volt egy nyolcasságuk, ami nem tartalmazta a Földet (BCW 14:226). „... A régiek hét bolygót ismertek a Napon kívül... A hetedik, két további... a 'titkos' bolygók voltak, akár az Uránusz volt az, akár bármelyik más. (BCW 14:316. lábjegyzet, 332). KH: „A Neptunusz a régiek titkos bolygója”. (www.blavatskyarchives.com). GdeP: „Megítélésem szerint a régiek ismerték az Uránusz és a Neptunusz bolygókat, de nem vették bele azokat a csillagászati munkáikba. Mi, teozófusok tudjuk, miért.” (SOP 6).

⁶ SD 2:488-9. lábjegyzet.

⁷ ET 183; Dia 1:250.

⁸ FSO 319.

⁹ FEP 329, BCW 12:551.

¹⁰ FEP 329-30. Lásd még: BCW 12:536.

Ázsia néhány részén. Ez olyan dolog, amit kielégítően soha nem magyaráztak meg a jelenlegi naptárkészítők és csillagászok. Az okát az egész ősi világban közös, alapvetően azonos asztrológiai rendszerben találhatjuk meg.”¹¹

A következő táblázat bemutatja a hét napjainak angol és skandináv neveit, a skandináv istenek neveit, amelyekből származnak, és a hét szent bolygó neveit.¹²

Monday	Måndag	Manen	Moon (Hold)
Tuesday	Tisdag	Tiw (háború istene)	Mars
Wednesday	Onsdag	Wotan	Merkúr
Thursday	Torsday	Thor	Jupiter
Friday	Fredag	Freya	Vénusz
Saturday	Lördag	?	Szturnusz
Sunday	Söndag	?	Sun (Nap)

A következő táblázat bemutatja a hét napjainak francia és spanyol neveit és a nekik megfelelő római isteneket, akik egyben a szent bolygók nevei is.¹³

Lundi	Lunes	Luna, a Hold
Mardi	Martes	Mars
Mercredi	Miércoles	Merkúr
Jeudi	Jueves	Jupiter
Vendredi	Viernes	Vénusz
Samedi	Sábado	Szturnusz
Dimanche	Domingo	Nap

Kopernikusz a XVI. században mutatta be a világegyetem heliocentrikus (napközpontú) modelljét, amit a továbbiakban Kepler és Galilei kezdtek el alkalmazni. A nyugati csillagászok korábban a Ptolemaiosz-féle geocentrikus rendszert használták. Bár a régiek általában egy geocentrikus rendszert használtak, elég sok bizonyíték van arra, hogy tudatában voltak a heliocentrikus rendszerrel kapcsolatos igazságnak. HPB ezt írja: „Hicetas,

¹¹ FEP 329; SD 1:652. „(Keresztény) hetünk napjainak nevei azok a káldeai isteneké, akiket az árjákéről fordítottak le... Görögország az asztrológiai tanításokat nem Egyiptomból vagy Káldeából kapta, hanem közvetlenül Orpheus-tól, ahogyan Lucianus elmondja. Orpheus volt az – mondja –, aki átadta az indiai tudományt az ókor szinte valamennyi birodalmának...” (BCW 14:350).

¹² L. Gordon Plummer: *The Mathematics of the Cosmic Mind*, TPH, 1982, 150.

¹³ Ugyanott. „Figyeljük meg, hogy a keresztény befolyás és szokások következtében a megfelelések eltorzultak a szombat és vasárnap nevei esetében, noha e két nap angol megfelelői teljesen nyilvánvalóan korrelálnak a Szturnusszal és a Nappal”. (150).

Heraklides, Ecphantus, Pythagoras és valamennyi tanítványuk a Föld keringését tanította, az indiai Aryabhata, Aristarchos, Seleucos és Archimedes pedig olyan tudományos módon számította ki a keringését, mint ma a csillagászok teszik...¹⁴

A Vishnu Purana tanítja a heliocentrikusságot egy bekezdésben (2. kötet, 8. fejezet), de szándékosan ellentmond neki másokban, „mert ez egy titkos templomi tanítás volt”.¹⁵

2. A szent bolygók

HPB azt mondja, hogy a hét szent bolygó „azok az égitestek, amelyek közvetlen asztrális és pszichikai kommunikációs kapcsolatban állnak a Földdel, annak vezetőivel és felügyelőivel, erkölcsi és fizikai értelemben. A látható bolygók ellátják emberiségünket annak külső és belső jellemzőivel, 'Régenseik' vagy *Rektorai* pedig Monádjainkkal és szellemi tulajdonságainkkal”. A szent bolygókba nem tartozik bele az Uránusz és a Neptunusz, „nemcsak azért, mert ezeken a neveken ismeretlen volt az ősi bölcsek számára, hanem mert ezek – ahogyan az összes más bolygó is, akármennyi is legyen belőlük – a Naprendszerben levő más hétszeres bolygói láncok *istenei* és védelmezői.”¹

Általában a hét szent bolygó felsorolása a következő: Szaturnusz, Jupiter, Mars, Vénusz, Merkúr, Nap, Hold. A Nap egy, a Merkúr és a Nap közötti bolygó helyettesítője, amely jelenleg láthatatlan, de néhány XIX. századi csillagász gyanította létezését, és Vulkánnak nevezték el.² A Hold is egy bolygó (Lilith) helyettesítője, amelyet „néha megpillantanak a hold közelében azok, 'akiknek szemük van a látásra'.”³ Egy helyen HPB kihagyja a Marsot a szent bolygók listájáról: „Szaturnusz, Jupiter, Merkúr és Vénusz a négy exoterikus bolygó, és a többi három, amelyeknek megnevezetlenül kell maradniuk”.⁴ G. de Purucker ezt így magyarázza: „Hasonlóan a Naphoz és a Holdhoz,⁵ amelyek két titkos bolygó helyettesítői, a Mars - bizonyos mértékig – ugyanebbe a kategóriába tartozik”.⁵

Valójában 12 szent bolygó van, mint ahogyan egy bolygói láncban is 12 bolygó van. Ezek közé tartozik a hét általában említett, plusz a Föld és még négy másik láthatatlan bolygói lánc.⁶ Bolygói láncunk valamennyi bolygója a 12 szent bolygó egyikének, de általánosságban valamennyijének a gyermeke, azok építik fel, felügyelik és irányítják. Például a mi D bolygónkat konkrétan a Szaturnusz építette és irányítja a Holdunk segítségével. Itt valójában a szent bolygók által megtestesült istenségekről beszélünk, mint sem azok anyagi testeikről.⁷ Minden kör és minden gyökérfaj hasonló módon a szent bolygók egyikének a konkrét irányítása alatt áll.⁸

---

¹⁴ SD 1:117, 2:153.

¹⁵ SD 2:155. Lásd: Richard L. Thompson: *Mysteries of the Sacred Universe*, Govardhan Hill Publishing, 2000, 118-20, 259.

¹ SD 1:575.

² BCW 10:340; FSO 331-2. Lásd az 1. mellékletet: 'A Vulkán keresése'.

³ FEP 349. „Néhány asztrológus kezdi gyanítani egy ilyen holdközeli bolygó létezését, és közülük páran még adtak is neki egy újkeletű nevet, Lilith-et, ami egy rabbinusi legendából vettek, és Ádám részben állati első 'feleségének' a nevét jelenti”. (FSO 319). Lásd a 2. mellékletet: 'Lilith és a második hold'.

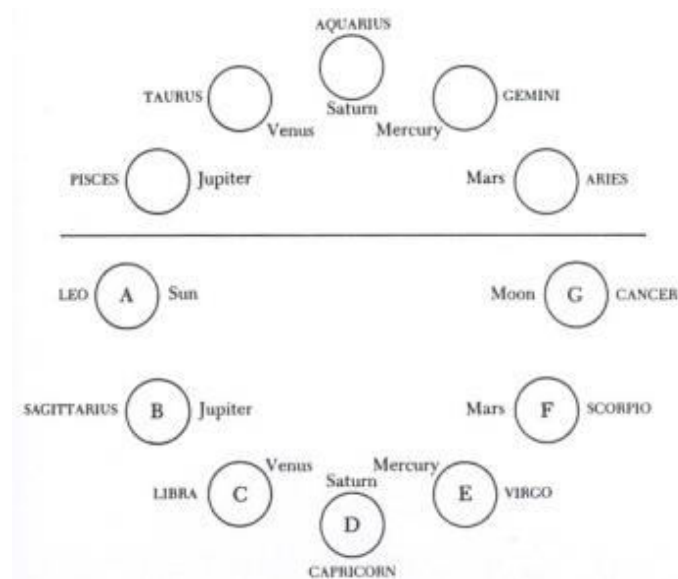
⁴ SD 1:575. FSO 332; FEP 210, 526.

⁵ FSO 332; FEP 210, 526.

⁶ Lásd a 3. részt. Sem a Neptunusz, sem az Uránusz nem tartozik a 12 szent bolygóhoz. (ET 190).

⁷ ET 183-4; FEP 526-7, 530-1, 562; FSO 321-2; Dia 1:39-40. Minden bolygói lánc egy mennyei lény hétszeres vagy tizenkétszeres összetétele, Akinek a lakhelye főleg a legfelsőbb bolygón található, és akinek az életadó befolyása és elméje átítat minden bolygót, ezért minden lényt vagy atomot, amelyek az adott lánc különböző bolygóit alkotják. Mint ahogyan az embernek megvan a maga 7, 10, vagy 12 elemi princípiuma, úgy minden bolygói láncnak megvan a maga 7, 10, vagy 12 tudatközpontja vagy csomópontja (az elemi princípiumai), amelyek a megfelelő bolygók (FSO 129, EST 4:26).

⁸ FEP 325, 530-1. A hét körnek vagy a hét gyökérfajnak megfelelő bolygó ugyanaz, mint az A-tól G-ig jelölt bolygók a megfelelő sorrendjükben.

Bolygói láncunk 12 bolygójának bolygói és állatövi megfelelői.⁹

A hét vagy tizenkét bolygó azért szent, mert ezek továbbítják bolygói láncunk bolygóihoz a tizenkét elsődleges szellemi és más erőt, amelyek kisebb logoszokként kiáradnak Napunk legfőbb logoszából. Mindegyik logosz az egyik szent bolygó vezetője vagy védőszelleme, és az adott bolygót alapvető házaként vagy „idegközpontjaként” használja. Egy bolygói lánc fő szubsztanciája önmagából jön elő a laya-központján keresztül, de magába von más energiákat és atomokat is, amelyek a szent bolygók családjának több tagjából áramlanak, amelyekkel közeli karmikus harmóniában vannak. A szent bolygókból származó életáram biztosítja számunkra a hét elemünket és princípiumunkat.¹⁰

A szent bolygók szellemi vezetői vagy kormányzói a világepítők vagy kozmokrátorok, ahogyan a görög filozófusok gyakran említik őket. A bolygói láncunkat ezek a kozmokrátorok építették, magából a bolygói láncból kiáradó svabhavikus impulzusok mentén. Hasonló módon a mi bolygói láncunk is segít felépíteni és vezetni néhány másik bolygói láncot. A szoláris manvantara egész ideje alatt minden bolygói lánc együttműködik egy másik struktúra megépítésében, és valamennyi másik megtöltésében a saját magához tartozó jellemző energiákkal és sugárzásokkal. A Naprendszer, mint egész, egy élő entitás, a szíve és az agya a Napban található, a bolygók pedig a szervei vagy idegközpontjai.¹¹

A tizenkét élethullám vagy monád-család, amely jelenleg a Föld bolygói rendszerével összekapcsolódik, hozzákötött marad a jelenlegi szoláris manvantara egésze alatt (amely hét bolygói megtestesülést foglal magába). A külső körök folyamán a monádok különböző osztályainak kell áthaladniuk és kibontakozniuk a szent bolygók mindegyikén. A sorrend a következő: Vulkan, Jupiter, Vénusz, Föld, Merkúr, Mars, Lilith.¹² Az egyedi monádok is

⁹ FSO 141, 323; FEP 548, 561. Ezen az ábrán a hét szent bolygóból öt kétszer jelenik meg. Ez „többé-kevésbé félrevezetés”, bár azon az okkult tényen alapul, hogy a 12 állatövi magnetizmust, ami a Naprendszerünkön keresztül működik, tekinthetjük hat alapvető, de kétpólusú magnetizmusnak is (FSO 323-4).

¹⁰ FSO 320-2; FEP 325, 472. „Minden nap egy egy benne lakozó szellemi és értelmi jelenlét – a Naplogosz – külső hordozó eszköze... Napunk egy kozmikus atom... amit saját szellemi-értelmi 'életatomja' éltet abban a magban, amelyben a csillagi eredetű és jellegű isteni monád lakozik.” (FSO 298).

¹¹ FSO 318-19; ET 187-8; FEP 548, 562.

¹² Dia 1:21, 72; FSO 141, 151. A lista nyilvánvalóan nem teljes, mivel nem tartalmazza a Szaturnuszt vagy a négy láthatatlan bolygói láncot. Ami a Szaturnuszt illeti, GdeP a következőt mondja: „a monádok vándorlása

keresztülmennek a szent bolygókon, sokkal rövidebb időszakok alatt alvás során, a halál után és beavatás folyamán.¹³

3. A Mars/Merkúr vita

1882-ben A. P. Sinnett a következő kérdést tette fel KH Mesternek:

A mindennapi tudomány által ismertek közül – a Merkúron kívül – milyen más bolygók tartoznak a mi világszisztémánkhoz? A szellemibb természetű bolygók (A, B & Y, Z) látható égitestek-e, vagy csak azok láthatók, amelyeket a csillagászat anyagibb típusúként ismer?¹

Ahogy HPB fogalmazott, erre a „homályos, pontatlan” kérdésre KH egy ugyanilyen „homályos és hiányos” választ adott:

A Mars és még négy másik bolygó, amelyekről a csillagászat még semmit nem tud. Sem az A és B, sem az X és Y nem ismert, és ezek nem is láthatók fizikai eszközökkel, akármilyen tökéletesek is legyenek azok.²

Sinnett ezt helytelenül úgy értelmezte, hogy azt jelenti, a Mars és a Merkúr fizikai bolygók a Föld bolygói láncának C és E bolygói, és ezt a nézetét ki is fejtette egy cikkben, a *The Theosophist*-ban és könyvében, az *Esoteric Buddhism*-ban.³

HPB utal erre a „hatalmas tévedésre” a Titkos Tanításban, amikor kijavítja az „indokolatlan spekulációkat... amelyeket az európai világi tanítványok megengednek maguknak”:

A kérdés ez volt: „A Merkúron kívül milyen, a mindennapi tudomány által ismert bolygók tartoznak a mi világszisztémánkba?” Ha most a kérdező fejében a „Világszisztéma” helyett a *Földláncunk* vagy „gyöngysorunk” volt, nem pedig a „Naprendszer világi”, ahogy kellett volna, akkor természetesen a választ valószínűleg félreértette. A válasz ugyanis ez volt: „A Mars, stb., és még négy másik bolygó, amelyről a csillagászat nem tud semmit. Sem az A és a B, sem az Y és a Z nem ismertek, és nem is láthatók fizikai eszközökkel, legyenek azok bármilyen tökéletesek is”. Ez érthető: (a) a csillagászat valójában még semmit nem tud a bolygókról, sem a régiekről, sem azokról, amelyeket a modern időkben fedeztek fel. (b) A-tól Z-ig a társbolygók, vagyis a Naprendszer bármely láncának felsőbb bolygói nem láthatók, kivéve természetesen mindazokat a bolygókat, amelyek sorrendben a negyedik, mint a Földünk, a Hold, stb., stb. Ami a Marsot, a Merkúrt és „a többi négy bolygót” illeti, ezeknek a Földhöz való viszonya olyan, hogy erről egyetlen Mester vagy magas szintű okkultista sem fog soha beszélni, még kevésbé fogja megmagyarázni a természetét... De sem Mars, sem Merkúr nem tartoznak a *mi láncunkhoz*. A többi bolygóval együtt ezek is hetes Egységek rendszerünk láncainak nagy seregében, és valamennyi ugyanúgy látható, ahogyan a *felsőbb* bolygók láthatatlanok.⁴

---

során a Szaturnusz nyitja meg a vándorlást a Nap elérése előtt, és zárja azt, miután túljutottak a Napon” (Dia 1:41). Azt is mondja, hogy amikor egy szent bolygói lánc (például a Vénuszé) befejezi a hetedik körét, és meghal, a külső körben járó monádok keresnek egy helyettesítőt, de semmilyen további részletet nem ismertet (Dia 2:318). Egy bolygói lánc bolygóinak magasabb elemi princípiumai természetesen folytatják létezésüket, miután a bolygó meghalt, ahogyan az ember esetében is van.

¹³ Lásd: [‘Inner and outer rounds’](#).

¹ ML2 148, MLC 307.

² ML2 176, MLC 331.

³ ‘Fragments of occult truth, no. VII’, *The Theosophist*, April 1883, 162; A.P. Sinnett, *Esoteric Buddhism* (1883), 5. kiad., 1885, Wizards Bookshelf, 1973, 136.

⁴ SD 1:163-4, also 152-3. Vegyük észre, hogy HPB nem teljes pontossággal idézi KH szavait: hozzátesz egy „stb-t”, elhagy egy „még-et”, a szavait más szavakkal írja le és meglehetősen szabadon értelmezi. Sinnett szemére vetette, hogy kiforgatta KH válaszát. GdeP megjegyzi: „Látjuk tehát, hogy sokkal több van mindezek mögött, sok olyan, ami nem jelenik meg a felszínen.” KH-hoz hasonlóan HPB „nem mondhatta el a teljes

Majd HPB KH egy másik leveléből idéz:

A mi bolygónk – ahogyan a kezdetektől fogva tanítottuk – a leszálló ív legalján van, ahol az érzékelésünk alá eső anyag a legsűrűbb formájában mutatkozik meg... Ennélfogva szinte magától értetődik, hogy a Földünket felülmúló bolygóknak más és magasabb síkokon kell lenniük. Röviden, bolygókként EGYÜTTES EGYSÉGET ALKOTNAK, de nem EGYLÉNYEGŰEK Földünkkel, és így teljesen más tudati állapothoz tartoznak.⁵

Ahelyett, hogy tanult volna a hibájából, Sinnett azt választotta, hogy megsértődött HPB „botránys” megjegyzésein. Meg volt arról győződve, hogy HPB tévedett, és neki volt igaza.⁶ A Marssal és a Merkúrral kapcsolatos hibájához később csatlakozott Annie Besant és C.W. Leadbeater is, saját „tisztánlátó” kutatásaik alapján.⁷ Mégis úgy tűnik, maga KH az, aki felelős a *Titkos Tanításban* megjelent helyesbítésért. 1888 augusztusában a következőket írta H.S. Olcott-nak:

Biztosíthatom, hogy amit nem ő [HPB] nem tudományos és más munkákból *jegyzetelt* ki, azt mi adtuk vagy *javasoltuk* neki. Minden hibát vagy téves elképzelést, amit más teozófusok munkáiból kijavított és megmagyarázott, azt *vagy magam javítottam, vagy az útmutatásaim alapján ő tette meg.*⁸

GdeP-re maradt, hogy jobban megvilágítsa KH Sinnett-nek adott válaszát. Rámutat, hogy a „világrendszerünk” az egyetemes naprendszerünkre (tehát minden naprendszerre, amely ugyanazon raja-nap körül kering, mint a miénk⁹), bolygói láncunkra, a hét szent bolygónk csoportjára és „erre a titkos csoportra, a Földre, Merkúrra, Marsra és négy másik szent bolygóra” utalhat. KH általánosított válasza főleg erre az utóbbi csoportra utal, mert

---

igazságot, mert titoktartást fogadott”. Amit mond, az igaz, de burkoltan valami másra is céloz: „ez egy félrevezetés” volt, és mégis teljesen megfelelő és hiteles volt, *ami a kérdést illette*” (FEP 540).

⁵ SD 1:166. Más szavakkal, a különböző bolygók az energia-szubsztancia különböző fokozataiból épülnek fel, de karmikusan össze vannak kötve (összenöve) egy egységes csoportként (SOP 92; Dia 2:252).

⁶ Az utolsó levél, amit Sinnett közvetlenül KH-tól kapott, 1885. végéről származik (ML2 488 (#145), MLC 453). 1887-től 1921-es haláláig Sinnett több tisztánlátót is felhasznált abban a sikeres (az ő véleménye szerint!) erőfeszítésében, hogy kapcsolatban maradjon KH-val és a többi Mesterrel. KH állítólag azt mondta neki, hogy semmit se mondjon másoknak ezekről a kapcsolatokról, beleértve HPB-t is. Arról is biztosította Sinnett-et, hogy a Marssal és a Merkúrral kapcsolatos nézetei tökéletesen helyesek! (Lásd: *Autobiography of Alfred Percy Sinnett*, Theosophical History Centre, 1986, 39-41; Virginia Hanson, *Masters and Men*, TPH, 1980, 304-10; MLC 465; *Theosophical History*, Oct 1986, 205-7, Apr 1987, 51-2.)

Egy Robert King nevű médiumon keresztül Sinnett megtudta egy testetlen lénytől – aki kijelentette, hogy Laplace volt –, hogy a Marsot még mindig lakják a földi emberiség tagjai, akiknek többsége késlekedő, és alantas, leromlott körülmények között élnek. A marsi állatvilág kizárólag hüllőkből áll, amelyek a „csatornáknak” vagy tengeri öblökben élnek (Leslie Price, ‘A Martian problem solved?’, *Theosophical History*, Oct 2006, 5-11).

⁷ Arthur E. Powell: *Az élet fejlődése a Naprendszerben*, MTT, 2009. Lásd még: Margaret Thomas, *Theosophy versus Neo-Theosophy*, Isis Books, 1990, 56-7.

A neoteozófia azt is kijelenti, hogy a Neptunusz, a Plutó és még egy Plutón túli bolygó hasonló módon három olyan bolygó, ami ugyanahhoz a bolygói lánchoz tartozik (*Az élet fejlődése a Naprendszerben*).

Lásd ML2 (Appendix, 489-93) Sinnett és Besant állításait a Mars/Merkúr vitában és A. Trevor Barker megjegyzéseit.

Barker and W.Q. Judge ellenvetése az volt, hogy mivel van egy megfelelés egy bolygói lánc bolygói és az emberi princípiumok között, nem lehet három fizikai bolygó, mivel nincs három fizikai testünk (Echoes 1:348-50, 475-7). Ez az érv azonban billeg, mert bár van bizonyos analógia a bolygók és a princípiumok között, minden bolygónak megvan a maga hét princípiuma (FEP 210, 472; Dia 2:256; ET 855-61ábjegyzet). Amikor bizonyos időszakokban az E bolygón vagyunk, képesek vagyunk látni a C bolygót (FSO 247; SOP 93), viszont ez nem jelenti azt, hogy két látható testünk lenne!

⁸ LMW 1:47. Lásd még: Echoes 1:321-9; ISD, utolsó 6 oldal.

⁹ FSO 129-32, 324. Egy egyetemes naprendszer „naprendszerek konkrét csoportja, ami leginkább napok óriási láncára hasonlít, amelyek közül csak egyetlen nap, a miénk látható számunkra ezen a kozmikus síkon. Nemcsak az egyetemes naprendszerünk összes többi napja láthatatlan, hanem hasonló módon azok bolygói láncai is, mert látásunkat karmikus fejlődésünk egy kozmikus sík ezen egyedi alsíkjára korlátozza”. (FSO 132).

Sinnett éppen arról kérdezte KH-t, ami „a tanítások bizonyos aspektusára vonatkozik, amelyet nem lehet teljesen elmagyarázni anélkül, hogy kiadnánk ezzel a titkos csoportra vonatkozó ismereteket”¹⁰.

GdeP elmagyarázza, hogy a naprendszerünkben és az egyetemes naprendszerben sok bolygói lánc nem rendelkezik a mi síkunkon észlelhető bolygóval. Mindez a számtalan bolygói lánc, akár látható, akár láthatatlan, hét (vagy tizenkét) tagú családokra oszlik, amelyek tagjai karmikusan szoros kapcsolatban állnak.¹¹ Saját szent bolygóinkkal kapcsolatban a következőket írja:

A hét szent bolygó rendkívüli módon hozzájárul bolygói láncunk építéséhez, de maga a Föld is a hét szent bolygók egy másik csoportjának egyike, amely építi vagy részt vesz a mi bolygóinkon kívüli bizonyos más bolygói lánc építésében.¹²

A Föld, a Merkúr, a Mars és a négy titkos bolygó egy hetes csoport, „amelynek feladata, hogy részt vegyen egy másik bolygói lánc építésében”.¹³

Saját bolygói láncunk főleg a többi bolygói lánc egyikét segít építeni és vezetni, de általánosságban naprendszerünk összes többi bolygói láncát is. Például a Marsot a hét vagy tizenkét tagú bolygói láncok adott saját csoportja építi, mivel ő maga a Nyolccasságának nyolcadik tagja, és ezek egyike a mi Föld-láncunk.¹⁴ A naprendszerünkben levő bolygók szempontjából a hét szent bolygónak számítók mindegyike nem szükségszerűen szent bolygó a mi szempontunkból is.¹⁵

A tizenkét szent bolygóra utalva GdeP a következőt írja:

Tehát van hét bolygói láncunk, amelyek közül kettő láthatatlan, nevezetesen a Vulkan és az a szent bolygó, amit a holddal kapcsolatban neveznek el, és van négy másik láthatatlan bolygói lánc, amelyeket a *The Mahatma Letters*-ben említenek (176. oldal) „A, B, és Y, Z neveken”. Ez a négy a hét felsoroltal tizenegyet tesz ki, amihez hozzátehetjük a nap láncot, így kapjuk meg a tizenkettes teljes számot. Ezek a bolygói láncok azok, amelyek főképpen napunkat ismerik el uralkodójuknak, és ezért az ő birodalmának fő tagjait alkotják.¹⁶

Az, hogy GdeP beszámítja az előző idézetben szereplő nap láncot, lehet egy félrevezetés, mivel KH a Földet beleérti a bolygók „titkos csoportjába”, amely az A, B, Y és Z bolygókat tartalmazza. Ezt GdeP támogatja azzal a kijelentéssel, hogy „a szellemi monád tevékenységének területe a naprendszerünk, különösen a hét szent bolygó és földünk, ahogyan a négy másik titkos bolygói lánc is”.¹⁷ Ezt is írja:

Számunkra csak tizenkét szent bolygó létezik a naprendszerben. A nap a közös vezetőnk. Ez annak a titka, miért volt Jézusnak tizenkét tanítványa, miközben ő volt a tizenharmadik vagy a tanító.¹⁸

---

¹⁰ FEP 539; továbbá 520-1, 529-31 (a FEP 529-cel kapcsolatban [1. kiad., 459] lásd FSO 652).

¹¹ FSO 317-8.

¹² FEP 532.

¹³ FEP 587.

¹⁴ FSO 324.

¹⁵ FEP 350.

¹⁶ FSO 320. Ami a Mars és a Jupiter közötti aszteroidaövet illeti, a legtöbb aszteroida egy szétrobban vagy összetört bolygó darabja, míg mások befogott égitestek. Az elterjedt „tudományos” nézet az, hogy a Mars és a Jupiter között soha nem alakulhatott ki bolygó, de néhány tudós ezzen nem ért egyet (Tom Van Flandern: ‘[The exploded planet hypothesis – 2000](http://metaresearch.org)’, <http://metaresearch.org>). A szóban forgó bolygó jelenleg „a leszálló íven található, amely az éterikusabb, ezért láthatatlan birodalmakból jön elő erre a fizikai síkra”. Sok millió év múlva egy üstökösnek fog látszani, amely lassan elliptikus napköri pályára áll abban a gyűrűben, amelyet most az aszteroidák foglalnak el. Miközben egy bolygóvá összeáll, magába gyűjti a legtöbb aszteroidát. Hasonló módon, mielőtt Földünk elkezdte első körét, egy napköri pályára állt (ami némileg messzebb volt a jelenleginél), amelyewt akkor óriási számú aszteroida foglalt el (FSO 337-8). A Mars és a Jupiter közötti bolygó lehet a négy további szent bolygó egyike.

¹⁷ FSO 635.

¹⁸ SOP 618.

4. A bolygók kora

A bolygók kora két dolgot jelent: azt a fejlődési szintet, amelyet egy bolygó elért a jelenlegi megtestesülésében (fizikai kor), és azt a megtestesülést, amit a hét megtestesülés jelenlegi kisebb manvantara-jában elért (szellemi kor). Az általános szabály az, hogy minél messzebb van egy bolygó a naptól, annál fiatalabb fizikai értelemben (vagyis ebben a bolygói megtestesülésben), de annál idősebb szellemi értelemben (vagyis a szoláris manvantará-ban).¹

Azt mondják, hogy a Merkúr most emelkedik ki az elsötétülés időszakából, hogy megkezdje a hetedik, egyben utolsó körét.² A Vénusz a hetedik körében jár, emberi birodalma pedig a hatodik vagy hetedik gyökérfajában.³ A Föld a negyedik körét járja, emberi birodalma pedig az ötödik gyökérfaj közepéhez közelít.⁴ A Mars jelenleg az elsötétülés fázisában jár a harmadik és a negyedik köre között.⁵ A Lilith most érte el hetedik körének végét.⁶ A Szaturnusz és a Jupiter legkorábbi köreiket járják.

GdeP azt mondja, hogy a bolygók sűrűsége – ahogyan a tudomány megadja azokat – meglehetősen pontos útmutatást jelentenek a fizikai korukhoz, általános szabályként elmondható, hogy minél közelebb vannak a naphoz, annál nagyobb a sűrűségük.⁷ A következő táblázat ismerteti a Nap és a bolygók sűrűségét és fejlődési szintjét, ahogyan ismerjük azokat.

	Sűrűség (g/cm ³) ⁸	Kör
Nap	1.41	? ⁹
Vulkán	?	?
Merkúr	5.43	a 7. előtti elsötétülés
Vénusz	5.25	7. (6. vagy 7. gyökérfaj)
Föld	5.52	4. (5. gyökérfaj)
Lilith	?	7. vége

¹ FEP 208. „Minél közelebb van a naphoz, annál előbbre tart a bolygó a fejlődésében, és ennek következtében annál fejlettebbek a rajta levő élőlények. Minél messzebb van egy bolygó a naptól, annál inkább éterikus és bizonyos értelemben annál szellemibb, de kevésbé fejlett az adott bolygói manvantarán belül” (FSO 327).

² SD 1:165; FEP 208; FSO 331.

³ SD 1:165; FEP 208; FSO 327-8.

⁴ Lásd: [‘Evolution in the fourth round’](#).

⁵ SD 1:165; FEP 208; FSO 332.

⁶ FEP 324; 349; FSO 346, 348.

⁷ FEP 209, 323.

⁸ *Penguin Dictionary of Astronomy*, Penguin, 3. kiadás, 1998, 5. táblázat

⁹ Maguknak a csillagoknak is megvannak a saját köreik, ugyanúgy, ahogyan a bolygóknak (Dia 2:173). A Nap korát nagyon durván a következő módon becsülhetjük meg: Ha feltételezzük, hogy a Nap a Föld hét bolygói megtestesüléséig fog élni (Brahma hét napjáig és éjszakájáig), akkor a Nap valószínűleg az ötödik körében jár, mivel a Föld ötödik megtestesülésében van. Ha a Föld minden manvantarája és pralayája 4.32 milliárd évig tarott, akkor a Napnak kb. 37 milliárd évesnek kell lennie, és még további 24 milliárd éve lenne hátra az életéből.

Ezzel szemben, a jelenlegi „tudományos” modellek és feltételezések szerint a Nap 4.57 milliárd éves, és még kb. 5 milliárd évig fog élni, mielőtt fehér törpévé válik. A Föld pedig a feltételezések szerint 4.567 milliárd éves, de a teozófia azt mondja, hogy kb. 2 milliárd éves a jelenlegi bolygói manvantarájában (lásd: [‘Secret cycles’](#)).

Mars	3.95	a 4. előtti elsötétülés
Jupiter	1.33	1./2.?
Szaturnusz	0.69	1.?
Uránusz	1.29	?
Neptunusz	1.64	?

A táblázat azt mutatja, hogy a bolygók sűrűsége fokozatosan növekszik, ahogyan haladunk a Szaturnusztól a Földig, míg a Vénusz és a Merkúr sűrűsége kisebb a Földénél, mivel ezek már túlhaladtak a negyedik körükön. Általánosságban a Naphoz közelebbi bolygók idősebbek a jelenlegi megtestesülésükben, bár a Szaturnusz és a Jupiter relatív kora bizonytalan (mint ahogyan az Uránusz és a Neptunuszé is), a Vénusznak és a Merkúrnak pedig talán helyet kellene cserélnie, mivel a kettő közül a Vénusz az idősebb, ami a körök számát illeti. A Lilith kivételt jelent az általános szabály alól, mivel bár a hetedik köre végén tart, mégis a Hold „közelében” található. A Vulkan „bizonyos értelemben a hét szent bolygó közül pszichológiailag a legmagasabb, még ha egyáltalán nem is sűrű”.¹⁰

A Jupiter most van a tűz elemmel kapcsolatos fejlődési szakasza végén, és kezdi meg a levegő elemmel kapcsolatos szakaszát.¹¹ Ezek az elemek az első és a második köröknek felelnek meg.¹² A Jupiter „bolygói fejlődésében előbbre tart”, mint a Szaturnusz.¹³ A Szaturnusz „a bolygói létezés egyik legkorábbi fázisában van” és ahogyan fejlődik, sűrűbbé válik, amíg végül olyan tömör bolygó nem lesz belőle, mint a Föld.¹⁴ A hét szent bolygó közül „bizonyos értelemben ez a legfiatalabb”, és a legéterikusabb (látható) bolygó a Naprendszerben.¹⁵

Így körök tekintetében a Vénusz idősebb a Merkúrnál, ami idősebb a Földnél, ami idősebb a Marsnál, és ami öregebb a Jupiternél és a Szaturnusznál. Ez nem jelenti automatikusan, hogy ez a sorrend vonatkozik a bolygók földi éveiben kifejezett korára is. Először is, minden bolygó esetében egy évük hossza (vagyis ami alatt egy kört megtesznek a Nap körül) arányos a Naptól való távolságukkal.¹⁶ Földi éveiben kifejezve a bolygók egy évének hossza a következő:

Merkúr	Vénusz	Föld	Mars	Jupiter	Szaturnusz	Uránusz	Neptunusz
0.241	0.615	1.00	1.88	11.86	29.46	84.01	164.79

Másodszor pedig bár tudjuk, hogy a Föld a jelenlegi bolygói manvantarában kb. 4.32 milliárd földi évig létezik, azt nem tudjuk, hogy a jelenlegi manvantara az egyes bolygók

¹⁰ FSO 332, FEP 324.

¹¹ FSO 334.

¹² SD 1:259-60. Egy bolygó szintén „tüzes” szakaszában van, mielőtt megkezdí az első kört. (FSO 197).

¹³ FSO 327.

¹⁴ ET 155.

¹⁵ Dia 1:34.

¹⁶ A XVII. században Kepler felfedezte, hogy egy bolygó keringési ideje (T) négyzetének és a Naptól való közepes távolsága (r) köbének aránya mindig ugyanaz az érték ($T^2/r^3 = \text{állandó}$). Lásd: ‘[Patterns in nature](#)’, 9. rész.

esetében hány évig tart. Azt sem tudjuk, mennyi a hét kör relatív hosszúsága, még a saját Földünk esetében sem.¹⁷

Az általános szabály azt mondja, hogy minél távolabb van egy bolygó a Naptól, szellemileg annál fejlettebb, tehát annál nagyobb számú testet öltésen ment keresztül a jelenlegi szoláris manvantarában, ami hét megtestesülést foglal magába. Ennek következtében a Jupiter bolygói szelleme szellemileg előbbre haladott a kozmikus tapasztalások terén, mint a Mars vagy a Föld, és a Föld bolygói szelleme pedig szellemileg fejlettebb, mint a Vénuszé, mert idősebb a kozmikus manvantarák számát tekintve.¹⁸ Bár a Vénusz fejlettebb a Földnél abban az értelemben, hogy lényegesen több kört teljesített a jelenlegi bolygói manvantarában, de még csak a negyedik megtestesülésében tart és „fizikailag anyagibb”, mint a Föld.¹⁹ A Föld valószínűleg az ötödik megtestesülésében tart.²⁰

GdeP megemlíti még egy tényezőt:

Ahogy az egyéniségnek tekintett bolygók idősödnek, úgy közelítik meg a napot. Ennek megfelelően praktikájuk még erősebben fejlődik, részben hogy megvédje őket a naptól, ami egyébként egyszerűen feloszlátná őket, részben pedig mert ilyen a fejlődés útja... Így a Vénusz a szó szoros értelmében sűrűbb, praktiki-jellegűbb és anyagibb, mint a Föld, a Merkúr pedig, mint a Vénusz.²¹

A bolygók és az emberi princípiumok közötti megfelelések azonban nem ezt tükrözik:

...A Merkúr princípiumainak megfelelően a buddhi. A Vénusz a felső manasz. A Földünk a káma-manasz. A Mars a káma...²²

HPB a következőképpen sorolja fel a megfeleléseket: Nap – prána vagy jiva (élet), Merkúr – buddhi (szellemi lélek), Vénusz – manasz (felső elme, emberi lélek), Hold – linga-sarira (asztrális testmás), Mars – káma-rupa (az állati ösztönök hordozója és a szenvedélyek), Szaturnusz – káma-manasz (alsó elme, állati lélek), Jupiter – aurikus burok.²³

GdeP azt mondja, hogy a Szaturnusz szellemileg fejlettebb, mint a Mars vagy a Föld, és hogy a Szaturnusz és a Jupiter ténylegesen szellemibb svabhava, mint a Naphoz közelebbi bolygók²⁴ – az általános szabálynak megfelelően. De azt is mondja, hogy a Szaturnusz „olyan manvantarai létezésének egyikében van, amely megelőzi a negyedik, a leganyagibb manvantarai létezést”, következésképpen a Szaturnusz „valójában anyagibb bolygó, mint a Föld”, a Föld pedig valójában „szellemibb bolygói lánc, mint a szaturnuszi lánc”.²⁵

A Szaturnusz... az egyik leganyagibb bolygó a Naprendszerünkben, noha fizikailag a legéterikusabb – a leganyagibb a pszichikus és lélek-szubsztancia szempontjából, és a legéterikusabb a pusztai fizikai anyag szempontjából.²⁶

Miután megismétli, hogy a Naprendszerben a Szaturnusz a legéterikusabb ismert bolygó, de szellemi értelemben a legkevésbé magas, GdeP hozzáteszi, hogy egy másik szempontból, amely „főleg az entitások vándorlásával kapcsolatos”, úgy működik, mint az egyik legszellemibb bolygó a Naprendszerben. Ez – mondja – nem ellentmondás, de paradoxon.

---

¹⁷ Lásd: '[Secret cycles](#)'. Bár a Mars befejezett három kört, a Föld pedig befejezett három és felet, ha a Mars összesen 4.32 milliárd Mars-évig létezne (amelyek mindegyike jelenleg 1.88-szors hosszabb, mint egy földi év), akkor a Marsnak most kb. 3.5 milliárd földi évesnek kellene lennie, míg a Föld csak kb. 2 milliárd éves.

¹⁸ FSO 326-7.

¹⁹ Dia 1:17.

²⁰ Echoes 2:405-6; FEP 184, 468; Dia 1:17-18.

²¹ Dia 1:34; FSO 330.

²² Dia 1:34.

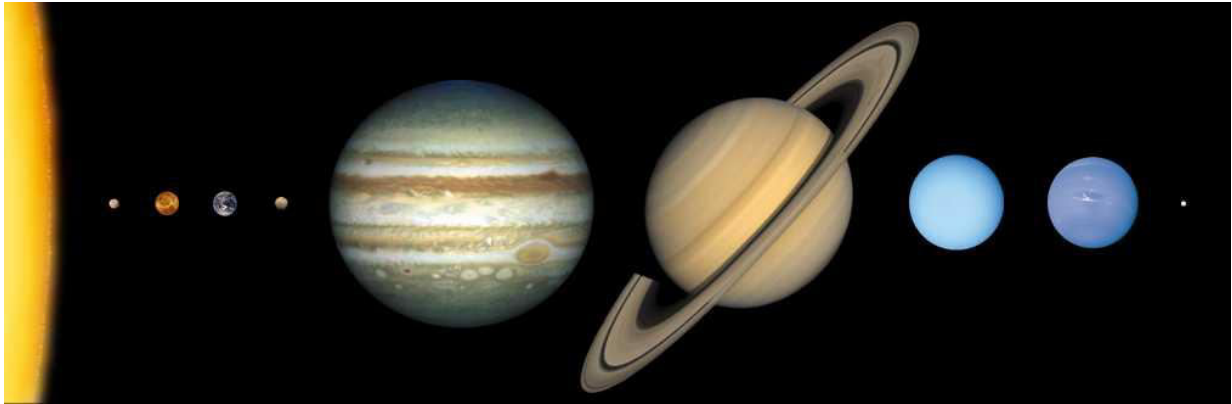
²³ HPB megadja a bolygók megfeleléseit a számokkal, fémekkel, színekkel, hangokkal és a testrészekkel is, de hangsúlyozza, hogy nem a fizikai bolygókra kell gondolnunk (BCW 12:544-5, 548, 1 & 2. ábrák).

²⁴ FEP 209; FSO 330.

²⁵ Dia 1:17-18.

²⁶ Dia 1:10.

Úgy beszélni a Szaturnuszról, hogy az egyik leganyagibb bolygó, csupán azt jelenti, hogy szellemileg az egyik legkevésbé fejlett, noha megvan a maga szellemi fázisa, aspektusa vagy része, és ez az a szellemi fázis vagy rész, amin keresztül a szellemi funkciói működnek a Naprendszerben.²⁷

Ez az ábra mutatja a Nap, a Merkúr, a Vénusz, a Föld, a Mars, a Jupiter, a Szaturnusz, az Uránusz, a Neptunusz és a Pluto megközelítő relatív méreteit. (<http://solarsystem.nasa.gov>)

5. A bolygók jellemzői

A Vulkánt úgy írják le, mint „bizonyos értelemben a hét szent bolygó közül pszichológiailag a legmagasabb, még ha nem is a legkisebb sűrűségű”. Gyakorlatilag láthatatlanná vált a harmadik gyökérfaj vége környékén, a nemek szétválása után. Mivel mostanra elértünk a felfelé emelkedő íven azt a fejlődési síkot, amely a 3. gyökérfajénak felel meg, viszonylag rövid időn belül ismét el kell kezdődnie láthatóvá válni. Bár túlságosan éterikus ahhoz, hogy szabad szemmel látható legyen, kedvező feltételek között láthatóvá válhat, amikor a napkorong előtt halad el, és megjelenik az árnyéka a Nap ragyogásában. GdeP megjegyzi, hogy 1859. március 26-án észleltek egy égitestet, ami áthaladt a napkorongon, aminek eredményeként néhány csillagász azt hitte, hogy egy Merkúron belüli bolygó az. Azt gondolták, hogy ez megmagyarázhatja a Merkúr keringésének perturbációit. A Vulkán azonban kegyvesztett lett a tudomány számára, mivel nem tűnt fel újra a megjósolt időkben.¹

A Merkúr most emelkedik ki az elsötétülés állapotából, hogy megkezdje hetedik körét. Sok ősi nemzet szorosán összekötötte a Merkúrt a Misztériumok halál utáni tanításával. A Merkúrt mindig is a titkos bölcsesség isteneként ismerték. Görög megfelelője Hermész, a tanulás istene, a titkos felügyelője és a „lelkek kalauza” az alvilágba. A szanszkrit megfelelő Budha (bölcsesség), az egyiptomiak körében pedig Thoth volt.² HPB ezt mondja: „Az ember szellemi lelkét (buddhi-ját) a manasaputrák-tól, a bölcsesség fiaitól származtatja, akik azok az isteni lények (angyalok), akik a Merkúr bolygót uralják és kormányozzák”.³

Mivel szellemileg fiatalabb a Földnél, a Vénusz valójában anyagibb vagy praktibb, de mégis éterikusabb, mivel a hetedik körében jár. Ahogyan közeledik bolygói manvantara-ja vége felé, aurikus fényt sugároz, és kissé világító. Amikor a Föld közelíteni fog a hetedik köre végéhez, akkor valószínűleg valamivel fényesebb lesz, mint a Vénusz most.⁴ A Vénusz szoros kapcsolatban áll a Földdel, mert ez az a bolygó, amelyről utoljára a külső körön érkeztünk, és

²⁷ Dia 1:24.

¹ FSO 331-2; FEP 324, 349, 351, 525; BCW 12:549. lábjegyzet. Lásd 1. melléklet, „A Vulkán keresése”.

² FSO 331; FEP 249-50; BCW 10:265, 14:458. lábjegyzet; TG 331-2.

³ BCW 12:545.

⁴ FSO 327-9, 335; Dia 1:32.

közeli kapcsolatban áll manaszi testünk fejlődésével.⁵ A Föld okkult nővéreként, hasonmásaként és szellemi őstípusaként írják le. Bármilyen is történjen az egyik bolygón, azt megérik és visszatükrözik a másikon.⁶

A teozófia azt tanítja, hogy minden bolygón jelen vannak az élet fázisai.

Mindegyikükön létezik vagy létezni fog a lények emelkedő fokozatainak sorozata, három elementális birodalom, egy ásványi birodalom, valami, ami megfelel a mi növényi birodalmunknak, másvalami, ami az állati birodalmunknak felel meg, és néhány bolygón egy olyan birodalom, ami az emberinek felel meg. Maga az élet mindenhol ott van, mert az a dolgok alapja.⁷

Nincs egyetlen atom az egész Kozmoszban, amely élet és tudat nélküli lenne, akkor hogyan lehetne máshogy a hatalmas bolygókkal?⁸

A más bolygókon lévő életformák nem láthatók számunkra, hacsak Naprendszerünk nem pontosan ugyanazon alsíkján léteznek. Továbbá lehet, hogy teljesen különbözően néznek ki bármitől, amit a Földön ismerünk.

A többi bolygó lakóinak – azoknak, amelyek jelenleg lakják – olyan formákkal kell rendelkezniük, amelyek szoros kapcsolatban vannak és illenek saját adott bolygójuk fejlődéséhez. Tényleg nagyon változatosak, és lehet, hogy nem könnyen fogadjuk el ezeket a lényeket értelmeseeknek, érzőknek és tudatosoknak. Egyesek lehetnek laposak, mások gömbölyűk, még mások hosszúak... Egyes bolygók lakói lebegve mozoghatnak, míg naprendszerünk más bolygóinak lakói egyáltalán nem mozognak, valahogyan rögzítettek, mint nálunk a fák, és mégis magasan értelmes, tudatos lények. Más bolygók lakói hozzánk képest óriásiaknak néznek ki. Másrészt viszont mi, földi emberek hatalmas szörnyeknek tűnnénk a Merkúr lakói számára, undorító formájúaknak, akik szörnyű módon használják a képességeiket.⁹

Azt mondják, hogy a Merkúr lakói hasonlítanak legjobban ránk. HPB ezt mondja: „Budha (Merkúr) emberei átvitt értelemben *halhatatlanok* bölcsességüknek köszönhetően”.¹⁰ A Vénusz „emberei”, akik a hetedik kör hatodik vagy hetedik gyökérfajában járnak, nagyon sokkal értelmesebbek nálunk, de nem olyan spirituálisak vagy éterikusak. „Kettősök” (hermafroditák), és tojás alakúak.¹¹

A Hold a rejtett bolygó, Lilith helyettesítője, és azzal szoros kapcsolatban áll. A Hold a Föld szülője, a Földlanc előző megtestesüléséből a D bolygó maradéka, konkrétan, a Hold, ahogyan látjuk, a Holdlanc D bolygójának asztrális burka vagy kama-rupája, mivel a Föld egy alsíkkal magasabban öltött testet, mint az utolsó megtestesülésében.¹² Ezért a Hold sokkal idősebb a Földnél, és nyilvánvalóan nem úgy jött létre, hogy egy Mars méretű égitest becsapódott a fiatal Földbe ott, ahol most a Csendes óceán található, és kidobott egy hatalmas anyag tömeget, ami a holdunkká sűrűsödött össze – ez olyan elmélet, ami száz év alatt divatba jött, és ki is ment. A Hold egykor sokkal nagyobb volt, és sokkal közelebb volt a Földhöz. Fokozatosan felbomlik, és porrá oszlik, mielőtt a Föld eléri a hetedik körét. A holdi kráterek kürtők vagy csatornák, amelyeket a Hold belsejében felszabaduló gázok és egyebek hoznak létre.¹³

---

⁵ Dia 1:21.

⁶ SD 1:305, 2:30-2.

⁷ FSO 333.

⁸ SD 2:702. lábjegyzet.

⁹ FSO 333-4. Lásd: [‘Life on other worlds’](#).

¹⁰ SD 2:44-5.

¹¹ FSO 334.

¹² FEP 548-50; FSO 342; Dia 2:139; SD 2:45, 115, 611.

¹³ SD 1:154-6, 2:64; IGT 49; ET 858. lábjegyzet; FEP 349; FSO 342-3; Dia 1:98-9, 2:170.

Bár a Hold halott bolygó, „felbomló holttestének részecskéi tele vannak aktív és romboló étellel”, és azokat állandóan magába építi gyermeke, a Föld.¹⁴ A holdi kisugárzások jótékonyak is és kártékonyak is, de általában kártékonyak, annak a kulcsszerepnek ellenére, amit olyan dolgokban játszanak, mint a születés és a növekedés.

Mint a fizikai és az asztrális élet adományozója, a Hold az alsó mentális és pszichikus életerő átadója is. De tele van a halál minden energiájával is. Egy feloszló test... A holdi életerő nemcsak serkenti fizikai létezésünk sűrűbb formáit, hanem hasonlóképpen tényleges tevékenységgel eredményezhet felbomlást és betegséget az emberi szervezet más részeiben.¹⁵

Lilith – amit a Halál Bolygójaként vagy a Nyolcadik Szféraként is ismernek – az utolsó körében jár, és lassan haldoklik. Olyan sűrű anyagból épül fel, amit képtelenek vagyunk érzékelni. Ritka alkalmakkor azonban bizonyos egyének megpillanthatják a Hold közelében, több, összefutó ok eredményeként, beleértve a Hold materializáló hatását. A bolygó tengelyének hajlásszöge fokozatosan változik, a Halál bolygója jelenleg meg van fordulva, ezért a tengelyén fordított irányban (az óramutató járásának megfelelően) forog.¹⁶

A Lilithet úgy írják le, mint a hét szent bolygó közül a legalsóbbat, ez „a mi láncunk alatti”.¹⁷ A nyolcadik szféraként az egyik olyan égitest a naprendszerben, amely „kürtöként, tisztító csatornaként, gyűjtőhelyként működik az emberi hulladék, salak számára”.¹⁸ Az „abszolút” anyag szférája, hierarchiánk legalsóbb szintje, amelyen az anyag elérte végső sűrűségét, ez alatt egy új hierarchia kezdődik.¹⁹

A Lilithet a Halál Bolygójának hívják, mert ez az a szféra, amelybe az elveszett lelkek – a végletesen romlott lelkek, amelyek elveszítették kapcsolatukat belső istenükkel – végleg elmerülnek, ahová saját súlyos anyagi magnetizmusuk vonzza őket. Ott ezek „lassan felörlődnek a természet laboratóriumában”, amíg végül feloszlanak. A Halál Bolygója az avichi legalsóbb szintjének felel meg. Az elveszett lélek asztrális – vitális – pszichikus életoatomok összessége, amelyek egy még alig fejlett monád körül megszilárdulnak. Amikor megszabadul az „életoatomok földi fátylától”, ez a monád elkezd saját pályafutását a sűrű anyagi Halál Bolygóján. Ennek „normális” lakóit nem szabad összekeverni a Földünkről érkező monádokkal. Ezek a bukott monádok tökéletlenül fejlődött entitások vagy „kudarcok”, amelyeknek a Halál Bolygója következő bolygói megtestesülésén kell majd megkezdniük fejlődésüket silány képességgel.²⁰

HPB ezt írja: Egy új hold fog megjelenni a 7. körben, a mi Holdunk pedig végül szét fog bomlani és el fog tűnni. Van most egy bolygó, a „titokzatos bolygó” a Holdunk mögött, és az fokozatosan haldoklik. Végül el fog jönni annak az ideje, hogy egy új laya-központba küldje saját princípiumait, és ott egy új bolygó fog kialakulni, hogy egy másik naprendszerhez tartozzon, a jelenlegi „titokzatos bolygó” ott az új bolygó holdjaként fog működni. Ennek a holdnak semmi köze nem lesz a Földünkhöz, bár a látható tartományba fog kerülni.²¹

GdeP burkoltan céloz arra, hogy a Lilith a Föld körül fog keringeni egy mellékbolygóként (és valószínűleg már ezt is teszi) mielőtt saját maga következő megtestesülésének szülő holdjává válik.

---

¹⁴ SD 1:156.

¹⁵ FSO 341.

¹⁶ FSO 346-7. Lilith „néha látható az éjszaka bizonyos órájában és a hold közelében” (BCW 10:341). „Nagyon közel van a holdhoz”, de félrevezető azt mondani, hogy a Hold „rejt el” (Dia 2:5; FEP 324).

A naprendszer több más bolygójának van jelenleg 90°-nál nagyobb tengely dőlése, ezért fordított tengely körüli forgása: Vénusz (177°21'), Uránusz (97°46'), és Pluto (119°37'). Lásd: [‘Poleshifts’](#), 2. rész, 1. fejezet.

¹⁷ FEP 349; Dia 3:289-92.

¹⁸ FSO 347.

¹⁹ ET 174.

²⁰ FSO 347-8; FEP 269.

²¹ IGT 42.

Mielőtt bolygónk majd eléri az utolsó vagy hetedik körét, a holdunk szét fog bomlani bolygóközi porrá, de akkorra ez a holdközeli és most haldokló titkos vagy titokzatos bolygó már halott lesz, és olyan lesz számunkra, mint egy hold. Nem valódi hold a holdanyánk értelmében, hanem inkább egy mellékbolygó. Holdnak fog *látszódni* számunkra, és valóban „hold” lesz, mert egy halott égitest lesz.²²

A Mars fizikai bolygó a harmadik körét fejezte be, és jelenleg a teljes elsötétülés állapotában van, ami azt jelenti, hogy nincs rajta fejlődő élethullám. Élő entitásainak legnagyobb része a bolygói lánc magasabb bolygóira költözött. A legfejlettebb képviselőik azonban – a shishta-k vagy a „maradékok” – minden birodalomból hátra maradtak, és amikor az élethullám visszatér a következő bolygói manvantarában, meg fogják találni ezeket a rájuk váró testeket.²³

Azt mondják, aktív időszakai vagy bolygói körei során egy bolygólánc minden bolygóját körbeveszi egy meteorfátyol, ami főleg bolygóközi és csillagközi port tartalmaz. Úgy működik, mint egy védőpajzs, és ennek elektromágneses kölcsönhatásai az érintett bolygóval segítenek különböző meteorológiai és klimatikus jelenségeket létrehozni.²⁴

A Marsot csak egy nagyon vékony meteor-anyagú burok veszi körül, mert az elsötétülés állapotában van, és a meteori tömeget összetartó vonzó erők pihenő fázisban vannak. „Amikor az élethullám ismét elkezd megérkezni a Marsra, ami évmilliók eltelte után meg fog történni, a Marsot is újra be fogja borítani az, amit a tudósok nehéz felhőknek hívnak, és ami valójában meteorporból álló fátyol.”²⁵ A Merkúrt vastagabb meteorfátyol veszi körül, mivel jelenleg jön kifelé az elsötétülésből, hogy megkezdje a hetedik körét, míg a Vénusznak még sűrűbb fátyla van, mivel a hetedik körének a csúcspontján tart. A Vénusz meteorfátyla szorosan kapcsolódik a vastag felhőjéhez, ami megakadályozza, hogy láthassuk valódi arcát.²⁶

A Föld Holdja valódi hold abban az értelemben, hogy a Föld szülője, a Földlánc előző megtestesülésében létezett D bolygó maradványa. Bármely bolygónak normál esetben csak egyetlen valódi holdja van, és minden más hold vagy mellékbolygó általában csak befogott égitest. A Vénusznak és a Merkúrnak nincs holdja, míg a Marsnak kettő van, de egyik sem valódi hold. Az egyik Mester azt mondja, annak az oka, hogy a Merkúrnak és a Vénusznak nincsenek mellékbolygói az, hogy lényegesen öregebben a Földnél, és mert „a Marsnak két mellékbolygója van, amelyekhez nincs is joga”.²⁷ W. Q. Judge arra következtet, hogy „a Mars magába szívta vagy behúzta keringési pályájára ezeket rendkívül régen, és még mindig fogságában tartja őket”, és hozzáteszi, hogy „mivel a Vénusz a hetedik körében jár, a régi holdak minden maradványát szublimálta és felszívta a légkörében”.²⁸ GdeP azt mondja, hogy a Vénusz holdja a negyedik köre után tűnt el.²⁹

---

²² FEP 349-50. Lásd a 2. melléklet, ‘Lilith és a második hold’. Ha a Lilith jelenleg a Föld körül kering, akkor a ‘retrográd mozgására’ való hivatkozások (FEP 324; BCW 10:340-1) utalhatnak arra az irányra is, amelyben a Föld körül kering, és nem csak a tengely körül forgására.

²³ FSO 332; FEP 207-8; Dia 2:264, 357-8; Echoes 2:411. Lásd: ‘[Mars: our sleeping neighbour](#)’ és ‘[Shishtas: seeds of life](#)’.

²⁴ Lásd: ‘[Earth’s meteoric veil](#)’.

²⁵ SOP 320. Pontosabb számot arra, hogy a Mars meddig marad az elsötétülési állapotban, nem tudunk. KH azt mondja, hogy a Mesterek ‘szerint minden jel arra mutat, hogy egy ilyen pillanatban szoláris pralaya zajlik, miközben két kisebb pralaya véget ér valahol’ (ML2 98, MLC 188). Az említett levél a ‘kisebb pralaya’ kifejezést általában Brahma éjjele értelemben használja. Lehetséges azonban, hogy itt elsötétülés értelemben használja, ebben az esetben a két ‘kisebb pralaya-ját’ befejező bolygó egyike a Merkúr lehet.

²⁶ FSO 336; FEP 327-8, 339-40; SOP 294-5, 320.

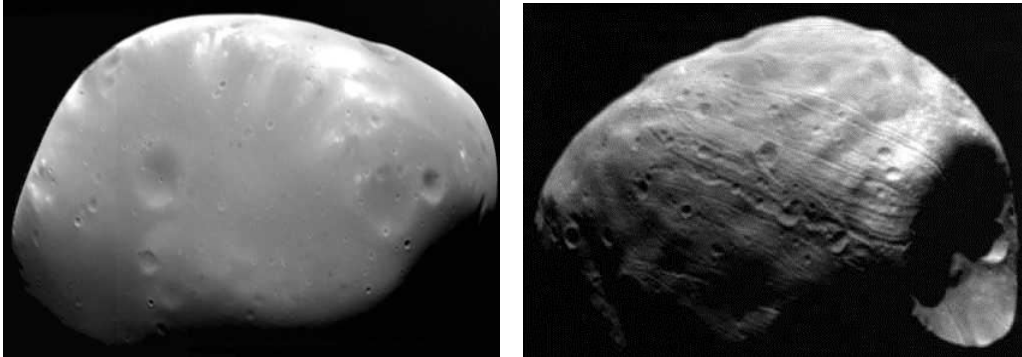
²⁷ SD 1:155-6. lábjegyzet, 165.

²⁸ Echoes, 2:217.

²⁹ Dia 1:98-9. Egy kisebb szoláris manvantara folyamán egy bolygói lánc bolygói mindig eggyel alacsonyabb alsíkon öltenek testet, amíg a negyedik testet öltést el nem érik, ezt követően pedig mindig egy alsíkkal magasabban, amíg el nem jutnak a hetedik és végső testet öltésig. Ez az, amiért a Hold, amit látunk, a

A Mars két holdja közül a Phobos a belső, a Deimos a külső. Mindkettő a legkisebb holdak közé tartozik a naprendszerben, közülük a Deimos a nagyobb. A Phobos közelebb van a bolygójához, mint bármely más hold a naprendszerben, mivel kisebb, mint 6000 km-re található a Mars felszínétől. Mindkettőről széles körben úgy vélik, hogy befogott aszteroidok.³⁰

A Deimos (balra) és a Phobos (jobbra). (<http://berlinadmin.dlr.de>)

GdeP a következőt írja: „A Phobos nem hold, a Deimos viszont valódi hold, csak nem a Marsé. A Phobos egy befogott égitest.”³¹ A fenti idézettel egyetértésben arra következtethetünk, hogy a Deimos a Merkúr valódi holdja.³² GdeP az is mondja, hogy „a Mars valódi holdja még nem tűnt el”³³, ami azt jelentheti, hogy a fizikai teste valahol máshol helyezkedik el a naprendszerben, vagy hogy még mindig létezik, csak túlságosan éterikus ahhoz, hogy lássuk.

A Jupiter az egyik legkisebb sűrűségű bolygó a naprendszerünkben.

Fizikai megközelítésben sok jellemzője eléggé hasonlít a napéihoz, tulajdonképpen a Jupiter egy csecsemő nap. A Jupiteren van folyadék, de olyan típusú, amit nem tudnának beazonosítani a földi laboratóriumokban. A Jupiter atmoszférája nagyon nehéz és sűrű a földéhez viszonyítva. Viszonylag sűrű magja van, de az folyadék jellegű.

A Jupiterről érkező fény legnagyobb része visszavert napfény, de bizonyos mértékben a bolygó mélyben izzó természetének eredménye is, amelyet – ellentétben a Vénusszal – inkább tüzes jellege, mint magasan fejlett állapota okoz.³⁴

KH beszél egy raja-napról, amelyet a Jupiter „rejt el”. GdeP azt mondja, hogy az egy magasabb rendű síkon létezik, és napi körének leereszkedő ívén jár. Ezerszer nagyobb a Jupiternél, de a mi fizikai síkunkon egy laya-központ, pusztán egy fizikai pont, a hetedik vagy legmagasabb szintű anyag központja. Szorosan kapcsolódik a sűrű, „gőzből álló” elfedő

Holdlánc D bolygójának az asztrális burka. Hasonló módon, ha a Vénusz most a negyedik testet öltésében járna, akkor a látott bolygó feltehetően az asztrális Vénusz lenne. És bármely szülő hold, amely egyszer már elérte a mi alsíkunkat, az előző megtestesülésbeli D fizikai bolygójának maradványa. Ha a Merkúrnak még mindig lenne fizikai holdja a mi alsíkunkon, ebből az következne, hogy a bolygó is a negyedik teste öltésében járna. A dolgok azonban lehet, hogy nem ilyen egyszerűek. Ha a Szaturnusz és a Jupiter a hatodik vagy a hetedik megtestesülésében járna, akkor egy vagy két alsíkkal magasabban lenne, mint a mi bolygónk. De vajon még akkor is láthatnánk őket?

³⁰ www.nineplanets.org.

³¹ FEP 526. „A Phobos, a feltételezett BELSŐ hold, egyáltalán nem hold” (SD 1:165).

³² GdeP egyik helyen azt mondja, hogy a Merkúr és a Vénusz holdjai „régés régen have long since szétszórtak a kozmikus porban” (Dia 2:170).

³³ Dia 2:170.

³⁴ FSO 334-5.

köpenyhez, amely a csillagászok szerint körbeveszi a bolygót. A Jupiter nagy vörös foltja a bolygó fejlődési fázisának és a raja-nap hatásának a következménye.³⁵

A Jupiternek mintegy 63 mellékbolygója van, és GdeP azt mondja, hogy a Callisto a valódi, szülő holdja. A Callisto rendelkezik a legtöbb felszíni kráterrel a naprendszerben eddig megfigyelt égitestek közül. A Szaturnusznak mintegy 56 mellékbolygója van, a valódi holdja pedig valószínűleg a Iapetus.³⁶

A Szaturnusz gyűrűi a planetáris köd, később pedig az üstökös fejlődésének eredménye, amely a Szaturnusszá vált. Ezek a gyűrűk részei a meteor övének, amely különlegesen vastag az egyenlítői régióban, és „gázlókövekként” szolgálnak a bolygóra belépő és azt elhagyó entitások számára. Más bolygóknak is vannak hasonló gyűrűi, csak azok nem láthatók fizikai szemekkel. A Szaturnuszét azért láthatjuk, mert a bolygó nagyon szoros kapcsolatban áll a Földdel, ez az a bolygó, amely asztrológiai értelemben uralkodik a Földünkön ebben a negyedik körben.³⁷

A Jupiter lakóit hatalmas gázszerű vagy tüzszerű lényekként írják le, és valószínűleg ők különböznek legjobban tőlünk. A jupiteriek és a szaturnusziak sokkal éterikusabbak, mint mi vagyunk, de kevésbé fejlettek és kevésbé spirituálisak.³⁸

A Neptunusz, az Uránusz és a Plútó részei a naprendszerünknek, már ami a Nap körüli keringésüket illeti, de úgy írják le őket, hogy befogott égitestek vagy ide betolakodók.

Az Uránusz az egyetemes naprendszer egyik tagja, de nem tartozik a *mi* naprendszerünkhöz, még ha valódi bolygóként szorosan is kapcsolódik a napunkhoz eredetében és rendeltetésében egyaránt. Másrészt a Neptunusz nem eredete jogán vált mind a *mi* naprendszerünk, mind az egyetemes naprendszer tagjává ebben a szoláris manvantarában... Ugyanolyan módon került befogásra, mint ahogyan egyes bolygók holdakat fogtak be.³⁹

A Neptunusz eredetileg egy befogott üstökös volt, és erősen befolyásolja a naprendszert, mint egészét, mert befogása megváltoztatta a naprendszer polaritását. „Külső” hatásnak minősül, bár erősen karmikus jellegű. Ellentétben naprendszerünk valódi bolygóival, neki nincs közvetlen kapcsolata az állatövünk 12 házával.⁴⁰

GdeP azt is mondja, hogy az Uránusz, a Neptunusz és a Plútó a saját naprendszereikhez tartoznak, ugyanakkor a *mi* naprendszerünkhöz is, ami pedig az egyetemes naprendszerhez tartozik. Ez megtörténhet Brahma kozmikus tojásának kölcsönösen egymásra ható kapcsolataiban, hogy az egyik naprendszer bizonyos bolygói kiereszkolják a láthatóságot egy másik naprendszer lakói számára, mert mindkettő az egyetlen *egyetemes* naprendszerhez tartozik. Amikor pedig két ilyen naprendszer megközelíti egymást, ami térbeli

---

³⁵ ML2 167, MLC 323; FSO 335-6; Dia 2:171-3.

A naprendszer téren keresztüli mozgására utalva KH azt mondja, hogy „egyetlen csillagász sem fogja *távcsövesen* észlelni, amíg a Jupiter és néhány másik bolygó, amelyeknek kicsiny fénylő pontjai tekintetünk elől most csillagok millióit fedik el, hirtelen meg nem engedik, hogy megpillantsunk néhány raja-napot, amelyet most elrejtene.”

GdeP azt mondja, hogy a Mars, a Jupiter és a Szaturnusz egyedül ‘napok milliárdjait rejtik el, amelyeket jelenlegi manvantaránkban vagy világ-ciklusunkban soha nem tudunk megpillantani. Egy napon a messze távoli jövőben, ahogyan az evolúció világunk anyagán dolgozik, meg fogunk pillantani a raja-napok közül néhányat, amelyeket most ez a három bolygó, vagy e három bolygó szférái elrejtene, mert a bolygók és a nekik megfelelő szféráik valójában ugyanazt jelentik” (FSS 13-14).

³⁶ *Esoteric Instructions*, 400.

³⁷ Dia 1:7-8, 10, 97.

³⁸ FSO 330, 334.

³⁹ FSO 324-5; FEP 520.

⁴⁰ FSO 324-5; ET 192-3; FEP 522-3; Dia 1:370-2, 2:81.

pozíciójukat és fejlettségi állapotukat illeti a kozmikus síkokon, akkor így részben láthatóak egymás számára a rezgési szintek hasonlósága miatt.⁴¹

1. melléklet: A Vulkán keresése¹

1859. március 26-án E. M. Lescarbault amatőr csillagász a franciaországi Orgères-ből megfigyelt egy fekete, bolygó méretű pontot, ami a Nap korongján haladt keresztül. Negyed napátmérőnyit nagyjából egy és negyed óra alatt tett meg. Urbain Le Verrier, a francia matematikus – aki John Adams-szel hitelesnek számított, miután előre jelezte a Neptunusz pozícióját annak felfedezése előtt az Uránusz pályájában tapasztalható anomáliák alapján² – megvizsgálta Lescarbault megfigyelését, és arra következtetett, hogy az hiteles. A következő pályát számította ki: keringési idő 19 nap, 17 óra, átlagos távolság a Naptól 0.147 csillagászati egység (CSE), a keringési pálya dőlésszöge az ekliptikához $12^{\circ}10'$. A bolygó átmérője lényegesen kisebb volt a Merkúrénak, a tömegét pedig a Merkúr tömegének 1/17-ére becsülték. Le Verrier úgy várta, hogy legkevesebb két, de általában négy átvonulásnak kell lennie minden évben, április 3-a és október 6-a körül.

A bolygót később Vulkánnak nevezték el (a római tűzisten után), Le Verrier a felfedezését a Tudományos Akadémián tartott összejövetelen jelentette be Párizsban, 1860. január 2-án. Nem mindenki értett vele egyet: Emmanuel Liais francia csillagász, egyik vetélytársa ugyanabban az időpontban figyelte a Napot Brazíliában, mint Lescarbault, egy kétszer erősebb távcsövön keresztül, de semmilyen bolygót nem látott.

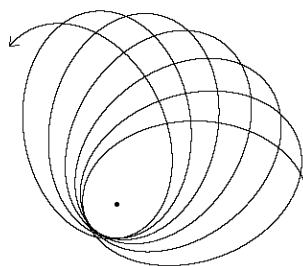
Le Verrier úgy számolta, hogy a Merkúr apszidális precessziója (napközelének előrehaladása) kb. 38 ívmásodperccel nagyobb, mint az 527 ívmásodperc/évszázad érték, ami a newtoni mechanika alapján várható volt.³ Úgy érvelt, hogy ezt az eltérést okozhatja egy Merkúron belüli bolygó. A Lescarbault által megpillantott objektum túlságosan kicsi volt

⁴¹ FSO 129.

¹ Richard Baum & William Sheehan: *In Search of Planet Vulcan: the ghost in Newton's clockwork universe*, Plenum, 1997; Paul Schlyter: '[Vulcan, the intra-Mercurial planet, 1860-1916, 1971](#)', www.nineplanets.org; William R. Corliss (comp.), *The Sun and Solar System Debris*, Sourcebook Project, 1986, 96-102, 107-15; '[Vulcan \(hypothetical planet\)](#)', <http://en.wikipedia.org>; *The Complete Books of Charles Fort*, Dover, 1974, 196-208, 320-1, 340.

² A Neptunuszt kevesebb, mint egy fok eltéréssel találták meg a Le Verrier által előrejelzett helytől. Azonban kb. 30 CSE-re van a Naptól, míg Le Verrier egy 35 – 37.9 CSE távolságot jósolt meg, míg a keringési ideje kb. 165 év, szemben a Le Verrier által számított 207 – 233 évvel. Le Verrier kezdetben azt mondta, hogy az 1846-ban felfedezett bolygó nem az, amit ő előrejelzett, de ezt a későbbi könyvek már nem említik. Az a terület, amelyben Adams megjósolta a Neptunuszt, annyira hatalmas volt, hogy több mint három hónapba telt volna átkutatni a teljes területet. Ahogyan egy másik kortárs csillagász mondta, a Neptunusz felfedezése egy „szerencsés baleset” volt. (Lásd: *The Complete Books of Charles Fort*, 138, 318-19, 728-30.)

³ Amint egy bolygó kering a Nap körül, apszidális vonala – az a vonal, amely összeköti azokat a pontokat, amelyek a legközelebb vannak a Naphoz (perihélium) és azokat a pontokat, amelyek a legtávolabb vannak a Naptól (afélium) – lassan forog, és így egy idő után elliptikus pályája egy rózsagörbe alakot ír le a térben. Ezt nevezik apszidális precesszióknak. (Lásd: '[Poleshifts](#)', 1. rész, 5. fejezet). Ezt a hatást az alábbi diagramon eltúlzott módon ábrázoltuk.

ahhoz, hogy megmagyarázza az eltérést, de Le Verrier úgy gondolta, lehetséges, hogy egy Merkúron belüli aszteroida öv legnagyobb tagjáról van szó. Az egyedüli mód egy Merkúron belüli bolygó vagy aszteroidák megfigyelésére csak az, amikor azok áthaladnak a Nap előtt vagy pedig teljes napfogyatkozás során.

Kezdték felbukkanni Merkúron belüli égitestek korábbi észleléseiről feljegyzések egészen 1758-ig visszamenőleg, de azok minősége nagyon változatos volt. J. C. R. Radau néhány ilyen megfigyelésből arra következtetett, hogy a Vulkánnak 38.5 napos keringési ideje van, és azt jósolta, hogy 1860. március 29-én, április 2-án, 4-én és 7-én fog áthaladni a Nap előtt. Szerinte a világon csillagászok várták ezeket az eseményeket, de semmilyen bolygót nem pillantottak meg.

Semmit nem is láttak ismét, egészen 1862. március 20-ig, amikor a manchesteri angol amatőr csillagász, W. Lummis megfigyelt egy „kicsi fekete foltot”, amely 20 perc alatt $1/5$ fokot haladt a Nap előtt a térben, és megmutatta azt a kollégáinak. E jelentés alapján J. F. B. Valz úgy számolt, hogy a Vulkán keringési ideje 17.5 nap, míg Radau 19.9 napra jutott. Egy csillagász New York-ból, egy másik pedig Németországból azt mondta, hogy ők is megfigyelték az objektumot, de az ő feljegyzéseik azt jelezték, hogy ez semmi több nem volt, mint két közönséges napfolt. Lummis állítólag látta az egyiket, majd 20 perccel később a másikat, amit összekevert az elsővel. 1865. május 8-án A. Coumbary, a francia csillagász Konstantinápolyban látott egy kis objektumot, ami áthaladt a Nap előtt. A következő néhány évben még pár szórványos észlelést jegyeztek fel.

1876. április 4-én Henrich Weber német csillagász egy kicsi kerek pontot látott a Napon. Le Verrier égitestje ugyanazon év április 3-ra jelzett egy lehetséges áthaladást. A „Vulkán” megfigyelése közül az öt „legerősebb” alapján R. Wolf egy 42.2 napos periódust számolt, míg Le Verrier úgy gondolta, hogy egy 28.01 napos periódus jobban illene a megfigyelésekhez. A Vulkán azonban nem volt hajlandó októberben megjelenni az előrejelzések szerint. Ráadásul két csillagász is kijelentette, hogy látták Weber „kerek pontját”, de azt állították, hogy az csak egy félárnyék nélküli napfolt volt. Le Verrier ismét átvizsgálta a számításait, és úgy döntött, a Vulkán azért nem jelent meg, mert egy rendkívül excentrikus pályán kering, aminek különleges, 10.9° -os hajlásszöge van. Egy új, 33 napos periódust vezetett le, és azt jósolta, hogy a következő áthaladás 1877. március 22-én lesz, de a Vulkán ismét nem jelent meg ekkor. Le Verrier egy évvel később meghalt, de végig megmaradt hűségű Vulkán-hívőnek.

Az 1878. július 29-i teljes napfogyatkozás során két tapasztalt megfigyelő – James Watson és Lewis Swift – egymástól függetlenül jelentették Merkúron belüli bolygók megpillantását. Mindketten két fényes objektumot figyeltek meg, de eltérő helyeken, vagyis négy lehetséges új bolygóról beszéltek, amelyek egyike sem egyezett meg Le Verrier vagy Lescarbault Vulkánjával. Más csillagászok nem láttak semmi szokatlant. T. R. von Oppolzer újra feldolgozta a Nap körül keringő lehetséges égitestek fő történelmi feljegyzéseit, és egy olyan égitestről közölt publikációt, amely gyökeresen eltért Le Verrier bármilyen előrejelzésétől, és azt jósolta, hogy 1879. március 18-án egy áthaladás fog történni – de a Vulkán ismét csak nem jelent meg.

A Vulkán keresése tovább folytatódott, beleértve a napfogyatkozások idejét is. Nagy ritkán láttak valami szokatlant, de soha nem sok csillagász egyszerre. A legtöbb csillagász felhagyott a Vulkán keresésével, miután Einstein 1915-ben közzétette az általános relativitási elméletét, amely feltehetően megmagyarázta a Merkúr rendellenes napközeli előrehaladását (lásd a továbbiakban). 1929 májusában a potsdami Erwin Freundlich a teljes napfogyatkozást Szumátráról fényképezte le. A lemezek összehasonlítása a hat hónappal később készített képekkel nem mutatott meg 9 magnitúdónál fényesebb, ismeretlen égitestet a Nap közelében.

Néhány csillagász azonban kitartott a meggyőződés mellett, hogy a Vulkán nem minden állítólagos megfigyelése volt hamisítvány. Henry Courten és követői tanulmányozták

az 1966-os és az 1970-es napfogyatkozás fényképlemezeit, és több objektumot észleltek, amelyek a Nap közelében levő pályán jelentek meg, ezek közül néhányat más megfigyelők is megerősítettek. Courten úgy vélte, hogy egy 130 és 800 km közötti átmérőjű, Merkúron belüli kisbolygó kering a Nap körül kb. 0.1 CSE távolságban. Más képek a napfogyatkozási lemezeken pedig odáig vezettek, hogy lehetségesnek tartotta egy aszteroida öv létezését a Merkúr és a Nap között.

Ezen égitestek némelyike alig észlelhető üstökös vagy kicsi aszteroida lehet. Az utóbbi években számos kicsi, a Napot szinte érintő üstökös észleltek a műholdak, néhányuk bele is ütközött a Napba. A tévesen értelmezett napfoltokon és csillagokon felül földközeli objektumok is felelősek lehetnek néhány korábbi égitest észlelésért, amelyeket a Naphoz közelieknek tételeztek fel. Napjainkban a vulkáni jellegű kisbolygók keresése folytatódik⁴, de úgy tartják, hogy bármely, mintegy 60 km-nél nagyobb aszteroidát már kizártak.

A teozófia azt mondja, hogy a Vulkán jelenleg túlságosan éterikus ahhoz, hogy látható legyen.⁵ Az, hogy rendelkezik-e ettől függetlenül mérhető gravitációs hatással a mi alsókunkon, egyáltalán nem világos. Ha nem, akkor nem magyarázza meg a Merkúr napközeli pályájának 39.5 – 43 ívmásodperces előresietését. Az általánosan elfogadott hit napjainkban az, hogy ezt Einstein általános relativitási elmélete meg tudja magyarázni anélkül, hogy szükség lenne egy Merkúron belüli bolygóra.⁶ Azonban képtelenség kijelenteni, hogy egy olyan elvont geometriai elképzelés, mit a „görbült tér-idő” meg tudja magyarázni a gravitációt, vagy bármi más! A relativitási elmélet a tér egyenletes görbülését tételezi fel egy égitest körül, ezért képtelen megmagyarázni, hogy a bolygók keringési pályája miért elsődlegesen ellipszis alakú. Továbbá a Mars napközeli előresietésének csak 1/6-át számítja, és nem tudja megmagyarázni a Vénusz csomópontjainak rendellenes mozgását. Nincs szükség az általános relativitás előhúzására, hogy megmagyarázzuk a Merkúr rendellenes pályáját, a gravitációs vörös eltolódást és a fény gravitációs elhajlását, mivel mindhárom jelenség megmagyarázható a teret kitöltő éteri közeg fogalmával, amelynek a sűrűsége megnövekszik nagy égitestek – mint a csillagok és a bolygók – körül.⁷

A teljesség kedvéért meg kell említeni, hogy 1929-ben a pszichikus képességekkel rendelkező Geoffrey Hodson (az Adyari Teozófiai Társulattól) kijelentette, hogy két olyan bolygót „látott”, ami a hagyományos látással nem látható. Az első (a Vulkán) a Merkúr pályáján belül kering, és csak mély infravörös sugárzást bocsát ki vagy ver vissza, és emiatt nem látható általában. A másik többségében az aszteroida öv belső részén található, a Marson kicsit túl, és „éterikus” vagy plazma állapotban van. Hodson kollégája, George Sutcliffe szerint a Vulkán közepes keringési ideje 25.2883 nap. Hodson látott még két bolygót a Neptunuson túl is, de egyik sem volt azonos a Plutóval.⁸

---

⁴ Lásd: www.vulcanoid.org.

⁵ 1892. októberi írásában KH egynél több bolygóra célzott a Merkúr és a Nap között. „Sem valamennyi Merkúron belüli bolygó, sem a Neptunusz fennhatósága alá tartozókat még nem fedezték fel, bár létezésüket alaposan gyanítják. Tudjuk, hogy léteznek ilyenek, azt is, *hol vannak*, és hogy van számtalan, úgymond „kiégett” – mi úgy mondjuk: *elsötétülés alatt álló* – bolygó van keletkezési fázisban, és még nem fényes, stb.” (ML2 169, MLC 325).

⁶ A képlet, amit Einstein publikált 1915-ben a Merkúr napközeli előresietésének kiszámítására *pontosan ugyanaz* volt, mint a Paul Gerber által 1898-ban publikált képlet, de annyira azonos volt, hogy még a nyomdai szimbólumok alsó és felső indexei is megegyeztek. Einstein azt mondta, nem ismerte Gerber munkáját. A relativitás hívei átadták Gerber munkáját a feledésren azon az alapon, hogy az ő megközelítése elméletileg hibás volt. Viszont ugyanezeket a kifogásokat Einsteinnel szemben is fel lehet hozni. (Lásd: Harold Aspden: www.energyscience.org.uk; Ian McCausland: „Anomalies in the history of relativity”, *Journal of Scientific Exploration*, 13:2, 1999, 271-90.)

⁷ Lásd: „[Tér, idő és relativitás](#)”, 3. fejezet

⁸ www.librarisng.com/space/unknown.html.

Ha a Vulkán *csak* akkor látható, amikor keresztezi a Nap korongját, akkor a megpillantása a Nap közelében napfogyatkozások során nem lehet hiteles. Ha a Vulkán *mindig* látható, amikor áthalad a Nap előtt, akkor valószínűleg mostanra már elfogadott bolygóvá vált volna.

2. melléklet: Lilith és a második hold¹

A Hold a második legfényesebb égitest az égen a Nap után. Az átmérője 3476 km (összehasonlításként: a Föld átmérője 12,756 km) és a Földtől átlagosan 384,000 km távolságra kering. Általában úgy hiszik, hogy a Föld egyetlen természetesen mellékbolygója. Az a lehetőség azonban, hogy a Földnek egy vagy több természetes mellékbolygója is van, régóta forró téma a csillagászok és az asztrológusok között egyaránt.

1846-ban Frederic Petit francia csillagász bejelentette, hogy két megfigyelő Toulouse-ban és egy harmadik Artenac-ban felfedezte a Föld második holdját az év március 32-én. Úgy számolta, hogy 2 óra 44 perc 59 másodperc alatt kerüli meg a Földet, és elliptikus pályáján a Föld felszínéhez a legközelebbi pontja (perigeum) 11.4 km-re, míg a legtávolabbi pontja (apogeum) 3570 km-re. Évekkel később azt bizonygatta, hogy egy második, kicsi hold lehet a felelős alapvető holdunk mozgásában jelentkező bizonyos megmagyarázatlan kisebb eltérésekért, de annak legalább több kilométeres nagyságúnak kellene lennie és észre kellett volna venniük a régi csillagnézőknek.

A csillagászok általában figyelmen kívül hagyták Petit kijelentéseit, de egy második hold elképzelése széles publicitást kapott, miután Jules Verne is beletette *Utazás a Holdra* című regényébe (1865). Amatőr csillagászok szerte a világban elkezdtek keresni a további holdat abban a reményben, hogy hírnévre tesznek szert, de hasztalanul.

1898-ban Georg Waltemath, német amatőr csillagász bejelentette, hogy felfedezett egy második holdat apró holdacskák egész rendszerén belül. Talált olyan rendellenes megfigyeléseket szétszórva az időben 1518-tól kezdve egészen napjainkig, amelyek egy égitest létezésére utaltak, ami a Föld körül egy rendkívül stabil és kiszámítható pályán kering. A következő pályaelemeket adta meg: távolság a Földtől: 1.03 millió km, átmérő: 700 km, keringési idő: 119 nap, szinodikus idő: 177 nap. A csillagászoknak nem sikerült ezt felfedezniük, mert nem rendelkezett jó visszaverő képességgel, és csak akkor lehetett látni, amikor áthaladt a napkorongon, vagy ritkán akkor, amikor szemben állt a Nappal, és ilyenkor néha az egész felülete vöröslő parázsként jelent meg.

Waltemath az égitest több további áthaladásának időpontját és dátumát jóslta meg a Nap korongja előtt, és kijelentette, hogy igazolta ezeket a jóslatokat saját és tanúk közvetlen megfigyeléseivel. 1898. február 4-én ő és 11 tanú azt jelentette, hogy láttak egy sötét objektumot, aminek a mérete a Nap látszólagos átmérőjének ötöde volt, ami áthaladt a napkorong előtt kb. egy óra alatt. Viszont két hivatásos osztrák csillagász csak néhány közönséges napfoltot figyelt meg ebben az időpontban. Waltemath folytatta az előrejelzések közzétételét, és ezek ellenőrzésének kérését, de a csillagászok általában figyelmen kívül hagyták ezeket. Egy második hold gondolatát azonban később az asztrológusok felkarolták (lásd a továbbiakban.)

1922-ben W. H. Pickering, amerikai csillagász publikált egy cikket egy „meteor mellékbolygó” lehetőségéről, amely a Föld körül kering. Úgy számította, hogy egy 0.3 m-es átmérőjű, a Föld felszínétől 320 km távolságban keringő mellékbolygót látni kellene egy 8 cm-es távcsővel, egy 3 méteres mellékbolygó pedig szabad szemmel is látható lenne. Ez az

---

¹ Paul Schlyter: „[The Earth's second moon, 1846-present](#)”, www.nineplanets.org; William R. Corliss (szerk.): *The Moon and the Planets*, Sourcebook Project, 1985, 14-18; William R. Corliss (szerk.): *The Sun and Solar System Debris*, Sourcebook Project, 1986, 115-17; „[Lilith \(hypothetical moon\)](#)”, <http://en.wikipedia.org>.

amatőr csillagászok tevékenységének újabb rohamához vezetett, de a keresés ismét nem járt eredménnyel.

A tudósok lehetségesnek tartják, hogy a Földnek legyenek más természetes mellékbolygói, de csak egy rövid időre.

A Föld mellett elhaladó és a felső atmoszférát érintő meteorok veszíthetnek elég sebességet, hogy földköri pályára álljanak. Mivel azonban minden földközeli helyzetben a felső atmoszférán haladnak keresztül, nem fognak sokáig kitartani, lehet, hogy csak egy vagy két, esetleg száz keringésig (mintegy 150 órát). Vannak arra bizonyos jelzések, hogy ilyen „rövid életű mellékbolygókat” láttak, még az is lehetséges, hogy Petit megfigyelői egy ilyen észleltek.²

Waltemath ideje óta időről időre több, további holdról készült jelentés. Például W. Spill, egy német amatőr csillagász kijelentette, hogy megfigyelt egy második holdat, amely 1926. május 24-én áthaladt az első hold korongja előtt. 1953-tól kezdve a Hold és a Föld közötti űr kutatását végezték a Lowell Observatory-ban, de a keresések semmit nem találtak. Az 1960-as évektől kezdve John Bagby, amerikai tudós több, hevesen vitatott cikket publikált, amelyekben azt állította, hogy a Föld rengeteg űrtörmelékot fog be, amik közül egyesek szétbomlanak, míg mások pedig földköri pályán keringenek. Több földközeli aszteroidát – például a 3753 Cruithne (5 km átmérőjű) és a 2002 AA29 (kb. 100 m átmérőjű) – a „lópatkó alakú pályájukkal” tekinthetjük a Föld kis érőinek, még akkor is, ha közvetlenül nem körülötte keringenek.³

Egy másik lehetőség, hogy maga a Hold rendelkezhet körülötte keringő természetes mellékbolygókkal, de a számtalan kutatás ellenére semmit nem találtak. A tudósok úgy vélik, hogy a Hold egyenetlen gravitációs mezőjének következtében bármilyen holdi mellékbolygó belecsapódik néhány év, esetleg évtized után. A Jupiterhez hasonlóan a Holdnak is lehetnek trójai mellékbolygói, vagyis olyan másodlagos mellékbolygói a Hold keringési pályáján, amelyek 60°-kal a Hold előtt vagy mögött haladnak (ezek a helyek stabilak gravitációs szempontból). Az 1950-es évek végétől találtak bizonyítékokat ezekben a pozíciókban levő, porszerű részecskék felhőire (amelyek elmosódott fényfoltokként láthatók). 1990-ben ezeket néhány fokos látszólagos átmérőjűnek találták, és hogy egészen 10°-ra is „elkószálnak” a trójai ponttól. Ezeket nagy nehéz észlelni, és megkülönböztetni a zodiákusi fénytől, különösen gegenschein-ben (~fényhíd).⁴

Waltemath megfigyelései felkeltették az érdeklődést Lilith iránt az asztrológusok körében. 1918-ban egy magát Sapharial-nak nevező asztrológus (akinek a valódi neve Walter Gornold volt, egykori teozófus és H. P. Blavatsky tanítványa⁵) nevezte el ezt a holdat

---

² www.nineplanets.org/hypo.html.

³ William C. Corliss (szerk.), *Science Frontiers*, Sourcebook Project, 1994, 56-7; *Science Frontiers II*, Sourcebook Project, 2004, 77; www.astro.uwo.ca/~wiegert/3753/3753.html.

⁴ A napsugár visszatükröződése a zodiákusi felhőről (egy ritka porfelhő, amely a belső naprendszer beburkolja), amiről úgy vélik, hogy a zodiákusi fény okozója. Ez egy nagyon halvány fénykúp az égen, ami keleten közvetlenül napkelte előtt, és nyugaton közvetlenül napnyugta után látható, nagyon tiszta éjszakákon ez a fény az ekliptika (a Föld Nap körüli keringési pályájának síkja) mentén terjed ki. A visszavert napfény is létrehozza a gegenschein jelenséget (az „ellentétes fényt”), egy fényes, szétterjedő foltot az éjszakai égbolton, közvetlenül a Nappal szemben. Lásd: „[Earth's meteoric veil](#)”, 4. fejezet.

⁵ Gornold-ot teozófiai körökben jobban ismerik eredeti nevén: Walter Richard Old (1864-1929). 1887-ben kezdett el H.P. Blavatsky-val levelezni, találkozott vele Londonban, és egy időre közeli társává és belső csoportja tagjává vált, ezért ismert HPB tanításait a „misztikus bolygóról” a Hold „mögött”. Több évvel HPB halála után, Annie Besant és mások megvádolták W.Q. Judge-ot, hogy visszaél a Mesterek neveivel és kézírataikkal. Old kulcsszerepet játszott a Judge elleni gyanú szításában, és publikált egy anyagot a „Judge ügyvel” kapcsolatban a *The Westminster Gazette*-ben, ami meggyorsította a Teozófiai Társulat szétszakadását. Még H.S. Olcott is, aki „árulással” gyanúsította W.Q.J.-t, Old viselkedését „undorító féregként” írta le. Old kilépett a TS-ből, felöltött egy új személyiséget Walter Gornold-ként, és belevetette magát asztrológiai munkákba, és a kor egyik legkiválóbb asztrológusa vált belőle.

Lilithnek, aki a héber mitológiában Ádám első démoni felesége volt. Waltemath-hoz hasonlóan ő is úgy tartotta, hogy annyira fekete és nem veri vissza a fényt, hogy legtöbbször nem látható, és csak akkor válik láthatóvá, amikor áthalad a napkorong előtt, vagy szemben áll a Nappal. Összeállította a Lilith efemeridáit (vagyis annak égi koordinátáit), amik Waltemath kutatásain alapultak. Úgy tartotta, hogy a Lilithnek nagyjából ugyanolyan tömege van, mint a Holdnak, de a tudósok ezt amiatt utasították el, hogy bármely ilyen mellékbolygó, még ha közvetlenül nem is látható, felfedné jelenlétét a Föld pályájának zavarásával. Sepharial egyik követője arra a következtetésre jutott, hogy valószínűleg csak egy változó sűrűségű porfelhőről van szó.

Sepharial Lilithjét még mindig használja néhány asztrológus, amikor horoszkópot állít fel. Valójában a modern asztrológia a „Lilith” nevet négy különböző csillagászati entitásnak adja:⁶

1. Lilith, a Sötét Hold a Föld második holdja, ahogyan Waltemath és Sepharial állította. Azt mondják, azt átmérője a Hold átmérőjének kb. negyede, és háromszor olyan távol kering a Föld körül, mint a Hold, a Föld körüli keringési ideje pedig 119 nap. Néhány asztrológus ragaszkodik Waltemath eredeti számításaihoz, míg mások a Sepharial vagy Delphine Jay (*Interpreting Lilith*, 1981) által meghatározott efemeridákat használják. Sok asztrológus abban hisz, hogy a tudomány megcáfolta a Lilith létezését, és nyilvánvalóan igaz, hogy egy Föld körül keringő második nagy holdat már felfedeztek volna mostanra, *ha az egy közönséges fizikai égitest lenne.*

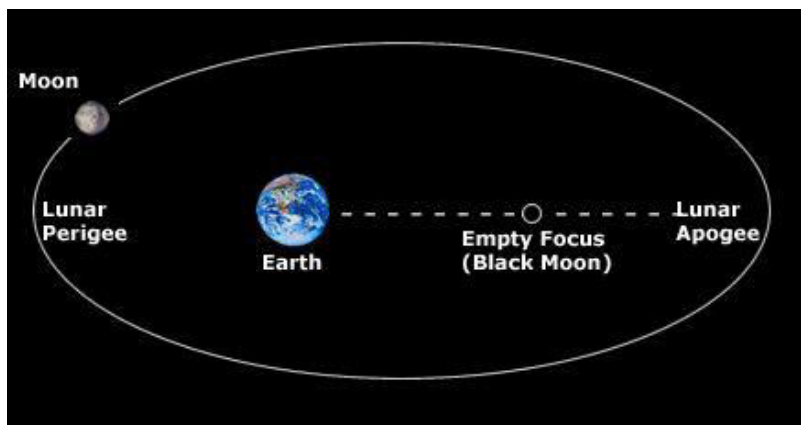
2. Lilith, a Fekete Hold nem egy égitest, hanem egy absztrakt, geometriai pont. Az ellipszisnek két fókuszpontja van, a Holdpálya esetében a Föld helyezkedik el az egyik fókuszpontban, Lilithről, a Fekete Holdról pedig úgy gondolják, hogy vagy a másik fókuszpontban (kb. 36.000 km-re a Földtől), vagy a holdpálya földtávolsági pontján található, és mindkét pont ugyanabban az irányban van a Földtől.⁷ Lilith, a Fekete Hold használata teljesen elterjedt Európa kontinentális részén, míg amerikai és britanniai használata növekszik.

(Lásd Ernest E. Pelletier: *The Judge Case*, Edmonton Theosophical Society, 2004, pt. 1, 365-6, 370-4, 396, 398-9, 411-12; Kim Farnell: „Walter Richard Old: the man who held Helena Blavatsky’s hand”, *Theosophical History*, Apr 2000, 71-83; Kim Farnell: ‘[That terrible iconoclast: a brief biography of Sepharial](http://www.skyscript.co.uk/sepharial.html)’, www.skyscript.co.uk/sepharial.html.)

⁶ Frater RIKB: „[The Black Moon Lilith](http://www.horusset.com/RIKB/Lilith.pdf)”, www.horusset.com/RIKB/Lilith.pdf; M. Kelley Hunter: „[The Dark Goddess Lilith](http://www.mountainastrologer.com/hunter.html)”, www.mountainastrologer.com/hunter.html; M. Kelley Hunter: „[Lilith, triple goddess +](http://www.heliastar.com/triplegoddess.html)”, www.heliastar.com/triplegoddess.html; Sue Simmons: „[Lilith](http://www.astrologysoftware.com/resources/articles/getarticle.asp?ID=168&orig=)”, www.astrologysoftware.com/resources/articles/getarticle.asp?ID=168&orig=; Axel Harvey: „[Lilith, Lilith, Lilith and Charybdis](http://www.astrologymontreal.com/articles/ah_on_lilith.htm)”, www.astrologymontreal.com/articles/ah_on_lilith.htm; ‘[Lilith – the dark moon](http://www.astro.com/astrology/in_lilith_e.htm)’, www.astro.com/astrology/in_lilith_e.htm.

⁷ Csak a Holdpálya átlaga közelít egy tökéletes ellipszishoz, valódi pályája egy közelítő, ingadozó ellipszis. Ez azt jelenti, hogy van egy tényleges és egy átlagos földtávolság, az asztrológusok pedig nem értenek egyet abban, hogy melyiket is a jobb használni.

3. A 1181. számú kisbolygót, amely a Mars és a Jupiter közötti aszteroida övben található, szintén Lilithnek hívják, és néhány asztrológus ezt veszi figyelembe.

4. A Perseus csillagképben található Algol csillagot (Beta Persei) néhány asztrológus Lilithként ismeri. Változó csillag, mivel valójában a rendszere három, egymás körül keringő csillagból áll. Az a hír terjedt el róla, hogy a leggonoszabb csillag az égbolton. A zsidók a Sátán fejének és Lilithnek hívták.⁸

E különböző Lilithok pontos értelmezése eltérő a különböző asztrológusok között, de általánosan igaz, hogy Lilithet közeli kapcsolatba hozzák a személyiség „árnyék” oldalával.

3. melléklet: Hangok felfedezetlen bolygókról

1882 októberében A. P. Sinnett a következő kérdést tette fel KH Mesternek:

Lehetséges-e a modern csillagászat által ismertén kívül bármilyen más bolygót (nem kisbolygóra gondolok) felfedezni megfelelően beállított fizikai eszközökkel?¹

KH a következőt válaszolta:

Lehetségesnek kell lennie. Sem az összes Merkúron belüli bolygót, sem a Neptunusz pályáján túlit meg nem fedezték fel, bár létezésüket erősen gyanítják. Tudjuk, léteznek ilyenek, azt is, *hol* vannak, és hogy számtalan, „kiégettnek” mondott – mi azt mondjuk, *elsötétülésben* levő – bolygó van keletkezési fázisban, és még nem fénylik, stb. A „mi tudjuk” azonban kevésbé használható a tudomány számára, amikor a spiritualisták sem fogadják el a tudásunkat. Edison tágulósos hőmérőjének – végső érzékenységi szintjére fejlesztve és egy nagy távcsőhöz illesztve – kiváló alkalmazási módjai lehetnek, amikor tökéletes lesz. Amikor így összekapcsolják, a tágulósos hőmérő lehetőséget fog nyújtani nemcsak a legtávolibb látható csillagok hőmérsékletének mérésére, hanem láthatatlan sugárzásuk segítségével olyan csillagok észlelésére is, amelyek láthatatlanok és másként észlelhetetlenek, és ez igaz a bolygókra is. A felfedező, egy Királyi Társasági tag, akit M. alaposan támogat, azt gondolja, hogy ha az égbolt terének bármely üres pontján – mármint ami üresnek látszik még a legnagyobb felbontású távcső számára is – a tágulósos hőmérő a hőmérséklet növekedését jelzi, és állandóan így tesz, ez szabályos bizonyíték lesz arra, hogy a műszer olyan égitest hatókörében van, amely nem fénylik vagy túlságosan távoli ahhoz, hogy távcsövön keresztül megpillantható legyen. Azt mondja, tágulósos hőmérőjére „éterikus hullámok szélesebb tartománya van hatással, mint amit a szem észlelni tud”. A tudomány bizonyos bolygókról hangokat fog *hallani*, milótt *látná* azokat. Ez egy *prófécia*. Sajnos, én nem vagyok bolygó, de még „bolygói” sem. Különben azt javasolnám, hogy szerezzétek meg tőle a tágulósos

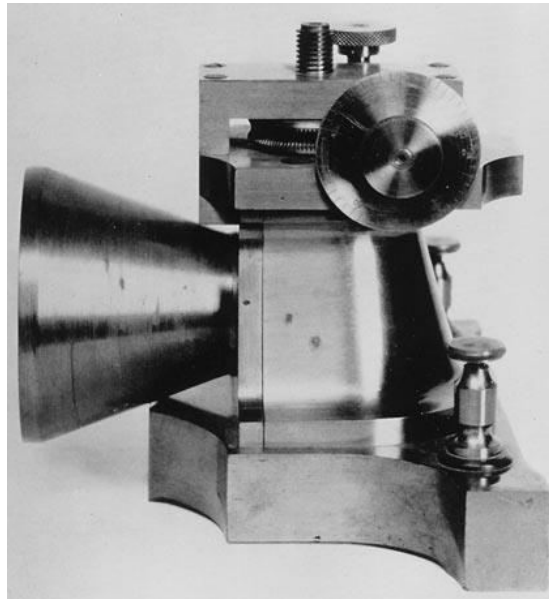
⁸ R.H. Allen: *Star Names, Their Lore and Meaning* (1899), Dover, 1963, 332.

¹ ML2 146, MLC 306.

hőmérőjét, és akkor nem kellene azzal bajlódnom, hogy nektek írok. Akkor úgy intézném, hogy közvetlen vonalban legyek veletek.²

KH azzal kezdi a választát, hogy lehetséges fizikai műszerrel észlelni olyan bolygókat, amelyek még ismeretlenek a tudomány számára. Majd jelzi, hogy a Mesterek tudnak ilyen bolygók létezéséről a naprendszerünkben okkult képességeiknek köszönhetően. Ezt követően azt mondja, hogy ha az ünnepeelt feltaláló, Thomas Edison által kifejlesztett tágulós hőmérőt tökéletesítenék, tudnák érzékelni a nem látható csillagok hősugárzását, és talán a bolygókét is. Rámutat arra, hogy Edison a Teozófiai Társulat tagja volt, és M. Mester érdeklődést mutatott iránta.

A tágulós hőmérő egy radikálisan új infravörös szenzor volt, ami érzékelni tudott egymilliomod fokos hőmérsékletváltozást is. Edison kedvenc demonstrációja az volt, amikor bemutatta, hogy az hatszor érzékenyebb a kisujjából származó hőre, mint a hagyományos hőelemoszlop a vörös izzású vasra. A távoli Arcturus csillagról származó hő érzékelésére használta, és néhány nappal később, az 1878. július 28-i teljes napfogyatkozás során a napkorona hőjének észlelésére, de ebben az esetben a műszer túlságosan érzékeny volt ahhoz, hogy pontos mérési eredményeket kapjon. Edison hitt abban, hogy a tágulós hőmérőt egy nagy távcsőhöz csatlakoztatva lehetséges lenne kiégett csillagokat, különlegesen gyenge csillagokat és gyenge visszaverő-képességgel rendelkező bolygókat észlelni. Lelki szemeivel látta ennek rengeteg nem csillagászati alkalmazását is. A rögzítő azonban túlságosan kényes, lassú és szeszélyes volt, és hamarosan elmerült a feledés homályában.³

Edison tágulós hőmérője. A tölcser (balra) kb. 7 cm átmérőjű. (www.americanscientist.org)

KH Sinnett-nek írt választát humorosan fejezi be: azt mondja, hogy ő nem bolygó – nem is beszélve egy „bolygóiról” (vagyis bolygói szellemről vagy Dhyan Chohan-ról) – különben képes lenne Sinnett-tel kommunikálni egy tágulós hőmérőn keresztül, és akkor nem kellene írnia neki. Mielőtt azonban ezt mondaná, a következő drámai kijelentést teszi:

A tudomány hangokat fog *hallani* bizonyos bolygókról, mielőtt *látná* azokat. Ez egy *prófécia*.

² ML2 169-70, MLC 325.

³ J.A. Eddy: „Thomas A. Edison and infra-red astronomy”, *Journal for the History of Astronomy*, v. 3, 1972, 165-187, www.adsabs.harvard.edu; Frank Lewis Dyer & Thomas Commerford Martin: *Edison: his life and inventions*, Harper Brothers, 1929, www.arcamax.com/biography/b-1081-booktoc (b-1081-22, 25, 88, 89).

Ahogy több teozófus szerző rámutatott, ez utalásnak tűnik a *rádiócsillagászat*ra,⁴ amely az 1930-as években jelent meg, és a II. világháború után indult virágzásnak. Ez lehetővé teszi, hogy olyan dolgokat lássunk meg, amelyek optikailag nem észlelhetők, és olyan nagy energiájú objektumok felfedezéséhez vezetett, mint a pulzárok, a kvazárok és a rádió galaxisok. A rádiótávcsöveket elkezdték használni a Nap és a naptevékenységek megfigyelésére is és a bolygók radartérképeinek elkészítésére.

Néhány szerző kijelenti, hogy KH próféciaja már teljesült a kvazárok és más, optikailag nem észlelhető égitestek felfedezésével.⁵ A rádióhullámok forrásai azonban – mint a kvazárok, a pulzárok és a rádió galaxisok – nyilvánvalóan nem *bolygók* a fogalom mai értelmezésében, így azok felfedezése a legjobb esetben is csak részben teljesíti be a prófeciát. Az is igaz, hogy ugyanebben a levélben KH úgy beszél a Napról, mint egy „központi bolygóról”,⁶ de ha elolvassuk az egész bekezdést, amelyben a prófécia szerepel, akkor ténylegesen úgy tűnik, hogy mindenekelőtt bolygókra céloz, nem pedig csillagokra vagy galaxisokra (amiket a csillagászok nem is fedeztek fel az 1920-as évekig⁷).

A rádiócsillagászat az egyik olyan technika, amit naprendszeren kívüli bolygók, vagy exobolygók keresésére használnak. Ebben a kérdésben KH az imént idézett levélben a következőt írja:

Egynél több bolygót eddig nem sikerült felfedezni a naprendszeren kívül az összes fotométerrel sem, miközben *pusztán* spirituális szemünk kizárólagos segítségével sok ilyen ismerünk. Valójában minden teljesen érett, naptípusú csillag a mi rendszerünkhöz hasonlóan számos kísérő bolygóval rendelkezik.⁸

A *Wikipedia* megvilágítja a „felfedezést”, amire KH utal:

Az exobolygók észleléséről szóló bejelentések több mint egy évszázada történnek. A legkorábbiak egyike a 70 Ophiuchi kettős csillaggal kapcsolatos. 1855-ben W. S. Jacob kapitány az East India Company Madras Obszervatóriumában azt jelentette, hogy a keringési anomáliák „nagyértékben valószínűsítik”, hogy ebben a rendszerben egy „bolygói égitest” található. Az 1890-es években Thomas J. J. See a Chicago Egyetemről és az Egyesült Államok Tengerészeti Obszervatóriumából kijelentette, hogy a keringési anomáliák bebizonyították egy sötét égitest létezését a 70 Ophiuchi rendszerében, amelynek 36 év az egyik csillag körüli keringési ideje. Azonban Forest Ray Moulton hamarosan publikált egy cikket, amely azt bizonyította, hogy egy három testből álló rendszer olyan keringési paraméterek mellett rendkívül instabil lenne. Az 1950-es és az 1960-as években Peter van de Kamp a Swarthmore College-ből egy másik jelentős észlelési sorozatot ismertetett, ekkor a Barnard csillag körül keringő bolygóról volt szó. A csillagászok napjainkban általában az összes korai észlelési jelentést hibásnak tartják.⁹

Egy exobolygó első olyan publikált felfedezése, amely további megerősítést nyert, 1988-ban történt. Egy olyan exobolygó első határozott észlelését, amely egy közönséges,

---

⁴ W.T.S. Thackara, *Sunrise*, 1988. ápr./máj. 149. o. www.theosophy-nw.org/theosnw/science/sc-wtst.htm; Ted Davy, *The Canadian Theosophist*, 1989. május-június, lásd: *The High Country Theosophist*, 1991. június, 4. oldal, www.hctheosophist.com/archives/pdf/hc199106.pdf.

⁵ Vicente Hao Chin, MLC 325. lábjegyzet; Mark Jaqua: *Protogonos*, 1989 ősz, 28. oldal.

⁶ ML2 163; MLC 319.

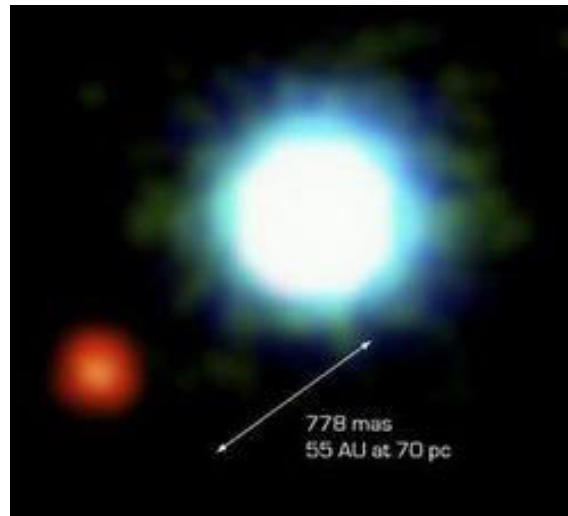
⁷ A szót azonban már használták csillagok nagy csoportosulásának leírására. Például 1882 februárjában KH ezt írta: „Így a csillag-galaxisok között találunk születő és meghaló világokat, amelyek örökké követik egymást a természet törvényének rendje szerint” (ML2 67, MLC126).

⁸ ML2 165, MLC 322. A fotométer a fény intenzitását méri; KH azok megbízhatatlanságára tesz megjegyzést, ami a légköri zavarokból fakad.

A legújabb kutatások alapján a csillagászok úgy becsülik, hogy a napszerű csillagok mintegy 10%-a rendelkezik bolygókkal, de elismerik, hogy a naprendszeren kívüli bolygók észlelésének nehézségei miatt a valószínű arány ennél sokkal nagyobb is lehet.

⁹ http://en.wikipedia.org/wiki/Extrasolar_planet.

fősorozatu csillag körül kering, 1995. októberben jelentették be. 2007. márciusban az ismert exobolygók száma kb. 215.

Színhibás infravörös kép a 2M1207 barna törpéről (kék) és annak 2M1207b bolygói kísérőjéről (vörös), ahogyan egy óriás távcső látja. Ez volt az első naprendszeren kívüli bolygó, amit közvetlenül sikerült lefényképezni. (<http://en.wikipedia.org>)

Különböző módszereket használnak naprendszeren kívüli bolygók észlelésére. Mivel nagyon kicsit és a csillagukhoz képest nagyon halványak, ezért optikailag eddig csak egy-két ilyen bolygót sikerült megfigyelni, viszont rendelkezésre áll számos közvetett módszer is. Az asztrometria esetén egy csillag helyzetében történő változásokat figyelik meg, hogy azok elárulják-e egy körülötte keringő bolygó gravitációs hatását. A Doppler (vagy radiális sebesség) módszer esetén egy csillag színképvonalainak eltolódását figyelik meg, ami sebesség-változás eredménye, amelyet okozhat egy körülötte keringő bolygó. Az áthaladás módszer során változásokat keresnek egy csillag látszólagos fényességében, amit okozhat egy bolygó, amely éppen áthalad a csillag előtt.

Egy másik módszer a pulzár-időmérés: a pulzár egy kicsi csillag, ami rádióhullámokat bocsát ki rendkívüli szabályossággal.¹⁰ A rádiópulzárak időtartamaiban történő apró eltérések felhasználhatók a pulzár mozgásában bekövetkező változások nyomon követésére, amelyet bolygók jelenléte okoz. Az első pulzár körül keringő bolygót 1992-ben fedezték fel, ezt tekintik az exobolygók első határozott észlelésének. Jegyezzük meg, hogy ezekben az esetekben az észlelt rádióhullámokat („hangokat”) nem maga a bolygó bocsátja ki, hanem a csillag, így ez nem tekinthető KH proféciaja szigorú beteljesedésének. A történet azonban nem ér itt véget.

A bolygói alacsony frekvenciás rádiócsillagászatot jelenleg többek között a naprendszer bolygói villámlásainak és a Jupiter különböző típusú rádió emisszióinak észlelésére és tanulmányozására használják. Philippe Zarka a Párizsi Observatóriumból a következőt írja:

---

¹⁰ A pulzárak által kibocsátott kivételesen gyors energiavillanásokat (mind a fény- mind rádióhullámú emisszió esetén) általában hihetetlenül gyors forgásuknak tulajdonítják; egyeseknek másodpercenként több száz fordulatot kell megtennie! Ez azt eredményezné, hogy a közönséges csillagok darabokra törnének, így a csillagászok bevezették azt az elképzelést, hogy a pulzárak különlegesen sűrű, „furcsa anyagból” állnak. Egy alternatív magyarázat az, hogy a pulzárak egy *elektromos* oszcillációs jelenség következtében bocsátanak ki pulzáló rádiófrekvenciás jeleket (Donald E. Scott: *The Electric Sky: a challenge to the myths of modern astronomy*, Mikimar, 2006, 175-80).

A Jupiter tíz méteres tartományú emissziói esetén, amelyek olyan erősek, mint a Napé, csábító az exobolygók magnetoszférájából eredő analóg, nem termikus, koherens emissziókat keresni. Azon korlátok következtében azonban, amelyeket az alacsony frekvenciájú égi háttér fluktuációk, ember által okozott interferenciák és az ionoszférában jelentkező fluktuációk okoznak, csak a Jupiterénél legalább ezerszer erősebb emissziók esetében van esély az észlelésre csillag léptékű távolságokból...¹¹

Az exobolygói rádió emissziókra vagy következhetünk egy nap és egy feltételezett bolygó közötti plazma kölcsönhatásból (erre egy valószínű példát már megfigyeltek), vagy egy exobolygó magnetoszférájából származó rádió emissziók közvetlenül is észlelhetők.¹² Ez utóbbi KH profécijának közvetlen beteljesülését jelentené. Zarka úgy hiszi, hogy ilyen emissziókat meg fognak figyelni a közeli jövőben, amint a műszerek egyre finomabbá válnak. Hogy a rádiócsillagászat fog-e valaha is rejtett bolygókat észlelni a naprendszerünkben, azt majd meglátjuk.

---

¹¹ Philippe Zarka: „[Planetary low-frequency radio astronomy with large ground-based instruments](#)”, Proceedings of the XXVIIIth URSI General Assembly in New Delhi, Oct 2005.

¹² Philippe Zarka: „[Plasma interactions of exoplanets with their parent star and associated radio emissions](#)”, *Planetary and Space Science*, v. 55, 2007, 598-627.

Rövidítések

BCW	<i>H.P. Blavatsky Collected Writings</i> , Theosophical Publishing House (TPH), 1950-91
Dia	<i>The Dialogues of G. de Purucker</i> , A.L. Conger (ed.), Theosophical University Press (TUP), 1948
Echoes	<i>Echoes of the Orient</i> , W.Q. Judge, Point Loma Publications (PLP), 1975-87
EST	<i>Esoteric Teachings</i> , G. de Purucker, PLP, 1987
ET	<i>The Esoteric Tradition</i> , G. de Purucker, TUP, 2nd ed., 1973
FEP	<i>Fundamentals of the Esoteric Philosophy</i> , G. de Purucker, TUP, 2nd ed., 1979
FSO	<i>Fountain-Source of Occultism</i> , G. de Purucker, TUP, 1974
FSS	<i>The Four Sacred Seasons</i> , G. de Purucker, TUP, 1979
IGT	<i>The Inner Group Teachings of H.P. Blavatsky</i> , Henk J. Spierenburg (comp.), PLP, 2nd ed., 1995
ISD	<i>An Invitation to The Secret Doctrine</i> , H.P. Blavatsky, TUP, 1988
Isis	<i>Isis Unveiled</i> , H.P. Blavatsky, TUP, 1972 (1877)
LMW	<i>Letters from the Masters of the Wisdom</i> , TPH, 1973/77
ML2	<i>The Mahatma Letters to A.P. Sinnett</i> , A.T. Barker (comp.), TUP, 2nd ed., 1975
MLC	<i>The Mahatma Letters to A.P. Sinnett</i> , V. Hao Chin (ed.), TPH, chron. ed., 1993
OG	<i>Occult Glossary</i> , G. de Purucker, TUP, 2nd ed., 1996
SD	<i>The Secret Doctrine</i> , H.P. Blavatsky, TUP, 1977 (1888)
SOP	<i>Studies in Occult Philosophy</i> , G. de Purucker, TUP, 1973
TG	<i>The Theosophical Glossary</i> , H.P. Blavatsky, Theos. Co., 1973 (1892)